

ΜΑΥΡΟΚΕΙ

1927

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROBERTO BRACCO

“Ο ΝΙΚΗΤΗΣ”

Μιά σαραντάρα ξεραγκιανή έγγλεξα, άφηφώντας τον δυνατό ήλιο του Ιουνίου, εξακολουθώντας να ζωγραφίζω άπάνω στην ταράτσα ενός ξενοδοχείου της Καζαμικιόλα.

Τό μοντέλο της ήταν ένας εκατόχρονος γέρος που τον είχε συναντήσει μιά μέρα ξαπλωμένο έξω από την καλύβα του. Τά πυκνά του άσπρα μαλλιά με τά μακρυά του γένεια σχηματίζανε μιά χαιτή λιονταριού γύρω από τό σκαμμένο άπ' τις ρυτίδες μέτωπό του.

— Θέλεις να μάθω πώς δά δνομάσω τόν πίνακά μου; ρώτησε έξαφνα τό μοντέλο της ή Μίς.

— Ναί.

— Είμαι βέβαιη πώς θά σ' άρέση. Θά τό πώ «ό Νικητής»;

— Ο γέρος σκέφθηκε λίγο.

— Γιατί ρώτησε.

— Γιατί είσαι ένας νικητής της ζωής. Όλοι οι άλλοι που είχαν γεννηθή τότε που γεννήθηκες κ' έού είνε από χρόνια πεθαμμένοι. Έού έγες ακόμα γερός, δυνατός, γεμάτος ζωή. Είσαι ό νικητής.

— Τι καταλαβαίνω πού έω; ψιθύρισε ό γέρος.

— Όστε σού είνε αδιάφορο άν ζήσης ακόμα ή άν πεθάνης;

— Όταν κοιμάμαι, νομίζω πως πεθαίνω... Τά μάτια μου κλείνουν και λέω: Τι ώρατα που είνε έτσι. Ιά πρωί όμως όταν ξυπνάω είμαι ευχαριστιμένος πού βλέπω τόν ήλιο και τά λουλούδια...

Στην ταράτσα του ξενοδοχείου ανέβηκε τώρα ένα ξυγάρ έρωτευμένων. Ήταν κ' οι δύο πολύ νέοι, πολύ ώραιοι.

Είχαν έλπίσει να βρεθούν ολόμοναχοι τέτοιαν ώρα στην ταράτσα. Και στό αντίκρουσμα της έγγλεξας και του γέρου έκαναν ένα μορφασιό δυσαρσεκείας. Προχώρησαν έν τούτοις και κάθησαν κάτω από μιά τέντα με άσπροκόκκινες ραβδώσεις. Σιγά — σιγά οι έρωτευμένοι ξεχάστηκαν, έπαψαν να δίνουν προσοχή στην παρουσία των άλλων και άρχισαν να λέν τόν ξωτά τους, να γελούν και να φιλιούνται. Σέ λίγο ένα γκαρσόνι διακριτικό τούς έσέβησε τό πρόγευμα κ' έξαφανίσθηκε. Οι δύο έρωτευμένοι έφαγαν εύθυμα, ήπιαν σαμπάνια και άρχισαν να σιγοτραγουδούν ένα παλιό τραγούδι.

«Ω! πόσο ήσαν ευτυχημένοι. Ο εκατόχρονος γέρος γυρίζει πού και πού τά μάτια του, τούς έβλεπε και τό πρόσωπό του έπαυσε μιάν άλλοκτη έκφραση κακίας και ζήλιας...

Ένα έλαφρό αεράκι φυσούσε πού ζωογονούσε την άτμόσφαιρα κ' έρυτιδωνε την άκίνητη θάλασσα κι έκανε τά φύλλα τών δέντρων να σιγοτρεμούν. Ή άσπροκόκκινη τέντα κουνιόταν πάνω άπ' τό κεφάλι των ευτυχισμένων έρωτευμένων και τά μακρυά γένεια του γέρου κουνιόντουσαν κι αυτά πάνω στό στήθος του σάν άσημένιο σύννεφο.

Από μιά μακρινή ταράτσα έφερνε ό άνεμος τόν σκοπόν ενός παιδριού τραγουδιού.

Ή ώρα ήταν δύο.

Έξαφνα ένας τρομαχτικός σεισμός συντάραξε τά έγκατα της γής. Κ' ή Καζαμικιόλα σοριάστηκε σ' έρείπια. Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι σκοτώθηκαν. Αλλά μέσα στά χαλάσματα άνάμεσα σέ σωρούς πτωμάτων, ή μυστηριώδης ιδιοτροπία της τύχης θέλησε να προσφύλξη τόν εκατόχρονον γέρο; Τό άθλιο μοντέλο της Έγγλεξας. Μέσα σ' ένα από τά σπήλαια πού άνοιξε ό σεισμός βρίσκεται ό γέρος κατατακισμένος, καταματωμένος, αλλά ζωντανός ακόμα. Δυό μεγάλοι απότομοι βράχοι σχηματίζανε γύρω του μιά φωλιά και τόν σώσανε. Ο ένας βράχος στήριζεται πάνω στό λυωμένο κεφάλι της Άγγλίδος. Τό σκοτάδι είνε αδιαπέραστο. Ο γέρος δέν βλέπει τίποτε. Νοιώθει πως είνε χαμένος. Έξ' ένστικτου σέρνεται μέσ' στό σκοτάδι έδω κ' εκεί. Για μιά στιγμή του φαίνεται ότι άρχίζει να δια-

κρίνει τά γύρω του έρείπια. Συγκεντρώνει όλες τις δυνάμεις στην φωνή του αλλά αισθάνεται, ότι είνε πολύ άδύνατη.

— Βοήθεια, βοήθεια, βοήθεια.

Μόλις κι ό ίδιος την άκούει. Κλείνει τά μάτια. Σέ λίγες στιγμές τά ξανανοίγει. Τώρα διακρίνει καλλίτερα. Βλέπει κοντά του δυό πτώματα. Είνε οι νέοι έρωτευμένοι της ταράτσας. Σιγά — σιγά θυμάται... Θυμάται ότι οι δύο αυτοί νέοι ήσαν ώραιοι, ευτυχημένοι, ότι έλλαζαν θερμά φιλά.

Ένας τρόμος περνάει τά μέλη του. Προσπαθεί να ξαναφανεί.

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Αλλά μάταια. Ή φωνή του μόλις φθάνει σά μακρινή ήχό στά ίδια του τ' αυτιά...

Εκείνη τη στιγμή ένα άπ' τά δυό κορμιά κουνιέται έλαφρά και μιά πέτρα κατακυλάει με μεγάλο κρότο. Τά μάτια του γέρου άνοίγονται με φόρη. Αλλά άμέσως ή σκέψις του θανάτου άπομακρύνεται και μιά μιά έλπίς σωτηρίας γεννιέται στην καρδιά του. Όταν είνε δυό...

Κυττάει με προσοχή, πλησιάζει σούρνοντας. Τό σώμα ήταν της γυναίκας. Τό άγγίζει, τό κουνάει και ρωτάει:

— Ζεις;... Λέγε... Είσαι ζωντανή;

Ή γυναίκα αισθάνεται να ξαναγεννιέται. Βλέπει τό γέρο. Α! έχει έναν άνθρωπο ζωντανό κοντά της! Τό κορμί της είνε καταξοικισμένο αλλά ή μνήμη της είνε άνεπαφη. Θυμάται όλη την τρομερή καταστροφή πού την έφριξε σ' αυτή την άβυσσον όπου είνε τό θάνατό της χωρίς να πεθάνη. Βλέπει κοντά της τόν έρωτή της. Αλλ' αυτός είνε νεκρός κ' άνίκανος να τη βοηθήσει ένώ ό γέρος είνε ζωντανός...

Ο γέρος και ή γυναίκα νοιώθουν ό ένας για τόν άλλον μιά βαθειάν ευγνωμοσύνη, έπειδή ζει. Σιμώνουν κοντά, άγκολιάζονται και άρχίζουν μαζί να φωνάζουν.

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Ένώ άγκολιασμένοι κ' οι δύο σούρλιζανε με άπελπισία άκούσαν να πέφτουν μέσ' στη σπηλιά πλήθος πέτρες πού έκαναν έναν άπαισιο κρότο.

— Θά πέσω ό βράχος στό κεφάλι μας! Είπε ό γέρος.

— Θεέ μου! ξεφώνησε ή γυναίκα. Μή μās δώσης τέτοιο θάνατο.

— Θεέ, λυπήσου μας, είπε κι ό γέρος.

— Και με τρόπο άγκολιαστήκανε πιά σφιχτά.

Οι πέτρες έπαψαν να κατακυλούν. Μιά τρομακτική σιωπή άπλώθηκε. Σάφου άκούσανε μιά μακρινή φωνή.

— Θάρος! Θάρος! Σε λίγο θά μπορούσώμε να σās πετάξουμε

ένα σκονί ή μιά σκάλα;

— Μας λυπήθηκε ό Θεός! είπε ή γυναίκα.

— Σωθήκαμε! Είπε ό γέρος.

Και μεθυσμένοι από χαρά, φιλιούνται, φιλιούνται, παράφορα. Κλαίνε και φωνάζουν.

— Έδω! Έδω!... Γρήγορα! Έλάτε! Έδω!...

Τη σκάλα! καλλίτερα ρίξετε μας τη σκάλα... Με τά μάτια καρφωμένα ψηλά στό κενό, χωρίς να παίρνουν άναπνοή, περιμένουν τη σωτηρία. Έξαφνα άκούνε πιά καθαρά μιά φωνή.

— Έτσι, θά τούς σκοτώσετε άσφαλώς!

— Δέν έχουμε καιρό να χάνουμε. Ο βράχος στέκει σέ μιά κλωστή. Μ' ένα τίποτε θά πέση άπάνω τους! Ο γέρος λέει με άπόγνωση και σβυσμένη φωνή.

— Δέ θά μπορούσουν να μάς σώσουν!

— Νάνε καταραμένοι!

— Έπειτα άρχίζουν μαζί να κλαίη σπαρακτικά.

— Δέ θέλουμε να πεθάνουμε!... Βοήθεια!...

Από ένα αϊνίδιο άνοιγμα μπήκε έξαφνα φως. Ο γέρος κ' ή γυναίκα ευλόγησαν τόν θεό... Έπειτα άκούσαν μιά φωνή από ψηλά.

— Θά σās ρίξουμε τη σκάλα. Αλλά δέν μπο-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Αν έξω πώς να σού τό ελπώ. Μά ό δρόμος, χθές τό βράδυ.

Με σ'ή σταγεία τη συννεφιά σά θέατρο είχε γίνει,

Μάης φαιόταν ή σκηνη σ' ένα όριο τό σκοτάδι

Και σά σκιές φαιόντανε μακρυά μου ό θεατήνιοι.

Τά σπινά πέρα κι' σ' αήλές και τά κλωνάρια άντάμα

Έίστε κ' ήσαν σκηνηά παλιά και ξεβαμμένα,

Κ' εκείνοι έβγαίναν κ' έπαίζαν τ' άλλοκοτό τους δράμα,

Κ' άκούες βόγγους κι' άκούες και γέλια ευτυχισμένα.

Έγώ δέν έξω. Έβγαίνανε κ' κοίμιναν κ' έπαγαίναν

Κ' ήσαν μιά παράσταση και θλιβερή κι' ώραία,

Κ' ήσαν — Θεέ μου! — κι' νυχτιά, καΐς; έπαροσταίνα,

Έβγαίνε — Θεέ μου! — κ' έρχινε τη μνήμη της αυλαία.

Λάμπρος Πορφύρας

ΠΟΛΥΜΝΙΑ

Ήντοκα αισθήματα

γνέιν το κόσμον!

Μά τό παράξενο

πώς τού έρωτός μου

φέρει σ'όδ' ακόντιου

δρόμον την άσση:

Με τό παρόπνο

και με τό δάκρυ,

σώρη χλωμόθωρη,

μαυροπυγύνη,

Κ' είνε σάν αίγνια,

και πορμένει.

Αίμει τό βλέμμα της

άπ' τη δούτινα.

Σίμπος να λυώνουνε

ήλια κατένια.

Σ' άσκα μάγκουλα,

πώς έχει μένει

πέρα τό νόημα

γέλιου πού σβύνει

Είνε τό άξήγητο

τό μικροτόμα

δύχος τό μίλημα

δύχος τό χρώμα.

Κάποια μεσάνυχτα

θά σ' άγαπήσω,

Μούσα. Τά μάτια σου

θά τά φιλήσω

νάρθη γυροβόρας

μέσ' τά νερά τους

τά χοντροείματα

και τούς θανάτους,

και τη βασ λ' οσα

λέξ' του κόσμου

και τό παράξενο

φως τού έρωτός μου.

Κ. Κερυωτάκης

ΕΚΑΤΟΜΒΗ

Έως βοσκού τό σούρσινα, Ρομβέλη, εντός μου κούβω,

διαμάνι στην νυχτή,

Κ' όταν λεγώ περίλυπα κι' άπ' τόν άγώνα σούβω,

πικρά τ' άκούω ν' άχλ

Σαν κλάμα — Σαν παράπονο — Και σάν όργη από πέρα

κι' άπ' την παρθένα πλάση,

Και να μου λέει — Μή δέρεσα! Και της χαρά; σον ή μέρα

βασιλευς στα δάση.

Αθ. Κυριακής

Για ν' άνεβήτε κ' οι δυό μαζί. Τό βάρος θάταν πολύ και δέν

κράταί ό βράχος. Καταλάβατε;

Ή προειδοποίησι αυτή έφερε στό νού και των δυό συγχρόνως

από πού είχαν άκούσει πριν: «Μ' ένα τίποτε κι' ό Γ' άρχος τά πέση

από τους!»

— Θ' άνεβώ πρώτη, είπε ή γυναίκα και στά μάτια της είχε

την άγνία της άμφιβολίας.

— Παι;... Έγώ θ' άνεβώ πρώτος. Είμαι γέρος. Έγώ, έγώ

θ' άνεβώ.

— Όχι! Έγώ πού είμαι νέα. Έού έχεις ζήσει.

— Όλο κ' έγώ να ζήσω, ακόμα.

Τη στιγμή εκείνη έφάνηκε ή σκάλα. Ή γυναίκα τρέχει ν' ά-

νέβη αλλά ό γέρος πού ήταν πιά κοντά μπαίνει μπροστά της.

— Δέ θά σ' αφήσω!

— Έχε τό νού σου! Θά σέ πνίξω!

Και άρχίζει μιά πάλη τρομερή. Ή γυναίκα βάζει τά χέρια

της γύρω άπ' τό λαιμό του γέρου, αλλά τά δάχτυλά της είνε κατα-

ταλμαμένα και δέν μπορούν να σφίξουν.

Ο γέρος προσπαθεί να την ρίξη χάμω, αλλά τά χέρια του είνε

πολύ άδύνατα. Τότε ρίχνει όλο τό βάρος του κορμιού του άπάνω

της και πέφτουν μαζί στά έρείπια. Βρίσκεται όμως από πάνω της,

τη γυναίκα με λύσσα τά μάγουλα, τά χείλια, τ' αυτιά. Της ξερι-

νέει τά μαλλιά, την πατάει, την συντρίβει με όλο τό βύρος του.

Έκείνη πλησιάζει γρή-

γορά τη σκάλα, πιάνεται

και πανάει.

— Τραβήξτε γρήγο-

ρα!

Από πάνω τραβούν,

τραβούν. Μεγάλες πέ-

τρες κατακυλούν από

το βράχο και πέφτουν

από στο σπήλαιο όπου

είναι ή γυναίκα...

Αλλά ό γέρος είχε

πιά σούτ...

Κ.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Λόρδος Δήμαρχος

Ο Άγγλος ήθοποιός Φότ, έταξείδευε κάποτε στην Νότιον Άγγλιαν. Μίαν μέρα πτάθηκε σ' ένα επαρχιακό ξενοδοχείο, όπου προγευμάτισε. Όταν έφθασε ή ώρα του λογαρίσμού, ό ξενοδόχος τόν ρώτησε:

— Έμειναντε ευχαριστιμένος από τό πρόγευμά σας;

— Έφαγα καλλίτερα από κάθε άλλον σ' όλη την Άγγλία,

είπε ένθουσιασμένος ό Φότ.

Έκτός βέβαια από τόν λόρδο Δήμαρχο, είπε με ζωρότητα ό

ξενοδόχος.

— Δέν έξαιρώ κανένα άπάντησε ό Φότ.

— Πρέπει να έξαιρέσετε τόν λόρδο Δήμαρχο.

Ο Φότ εθώμωσε και ξανάπε:

— Δέν έξαιρώ κανένα!

Ή φιλονεικία πήρε άσχημο δρόμο και στό τέλος ό ξενοδόχος

προσήγαγε τόν ήθοποιό ένώπιον του έντοπίου δημάρχου.

— Κύριε Φότ, είπε τότε ό δήμαρχος πρέπει να μάθετε ότι υπά-

ρχει στην επαρχία μας ένα παλαιό έθιμο σύμφωνα με τό όποιο ό

λόρδος δήμαρχος υπερέχει και έξαιρείται όλων. Για νά ή λησμο-

νήσετε τά έθιμά μας, σās καταδικάζω να πληρώσετε πρόστιμον

ένός σελινιού, εκτός άν προτιμάτε να τιμωρηθήτε με φυλάκισιν

πέντε ώρών. Εκλέξατε.

Ο Φότ καταθυμωμένος έπλήρωσε τό πρόστιμο και βγήκε από

την αίθουσα, φωνάζοντας:

— Δέν έξω σ' όλο τόν κόσμο ήλίθιο μεγαλειότερο από αυτόν

τόν ξενοδόχο — εκτός από τό Λόρδο Δήμαρχο, προσέθεσε με μεγάλο

σεβασμόν, στρεφόμενος προς τόν δικαστήν του.

Οι διάδοχοι ενός γκιτρού

Ο διάσημος ιατρός ντε Μουλέν, πεθαίνοντας, είπε στους συνα-

δέλφους του πού είχαν συγκεντρωθεί γύρω του.

— Κύριοι, μην άπελπίζεστε. Είνε αλήθεια πως έγώ πεθαίνω,

μα άφήνω σόν κόσμο τούς μεγάλους ιατρούς

Οι γκιτροί εκνευχθήσαν, βέβαιοι ότι θά άκούσουν τά όνό-

ματά τους.

Μά ό έτοιμοθάνατος έπρόσθεσε:

— Τό νερό, τη γυμναστική και την έγκράτεια...

**η

Ο κύριος του σπιτιού

Στά μέσα του 18ου αιώνος ζούσε στό Παρίσι ό γεωμέτρης Μαί-

ραν πού ήταν τύπος άφηρημένου σοφού.

Μιά μέρα έπιασε ξαφνικά φωτιά στό σπίτι του. Τό πάτωμα είχε

αρχίσει να καίγεται ένώ ό γεωμέτρης έσχεδιάζε άμέμινος τούς γύ-

λους του και τά τρίγωνά του. Έπρεσαν λοιπόν και τού είπαν ότι

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΣΜΟΙ...

«Ένας πλούσιος Αμερικανός φιλότεχνος, έπληγε κάποτε να επισκεφθώ τον διάσημο ζωγράφο Ένγκο, στο ατελιέ του. Ο ζωγράφος τον έδεχθηκε προσηνεστατα και του έδειξε τις διάφορες εικόνες του. Ο Αμερικανός θαυμάζοντας από την μεγάλη τέχνη των έργων αυτών, δεν μπορούσε να εκφράσει τον θαυμασμό του παρά με... διάφορα επιφωνήματα ένθουςιασμού. Στο τέλος, με δάκρυα στα μάτια, έπληγε να συγχαρή τον μεγάλο καλλιτέχνη.

— Δε βαριέσαι, τον δέχομαι τότε ο Ένγκο. Αυτά που είδατε δεν είναι τίποτα... Ίδου τι θα πη Τέχνη!...

Κι' αφήνοντας κατάπληκτο τον θαυμαστή του, διενδύνθηκε στο βάθος του ατελιέ, ξεσκεπάζοντας από τον τοίχο ένα καλό βιοκλί, κι' άρχισε να παίζει... Δεν έπαυε άσχημα, είνε ή άλληθια... Άλλ' ή δεξιοτεχνία του στο βιοκλί, ούτε μπορούσε καν να παραβληθώ με την τέχνη του ως ζωγράφου.

Κι' όμως, ο Ένγκο απέδιδε πολύ περισσότερη σημασία στο μουσικό του ταλέντο, το όποιον σήμερα έχει ήδη λησμονηθεί, παρά στους ζωγραφικούς του πίνακες, που, σίμωρα, κοσμούν τα μεγαλύτερα μουσεία του κόσμου!...

Η μονομανία αυτή του Ένγκο έχει μείνει ιστορική. Κι' όταν θέλουν, στη Γαλλία, να πουν για έναν μεγάλο καλλιτέχνη ή για έναν μεγάλο πολιτικό, πώς, δίπλα στην κυρία του άσχημια, ανακατεύεται ερασιτεχνικά και πάλι άλλο κλάδο τη τέχνης ή της επιστήμης, λένε πως έχει ένα «βιοκλί του Ένγκο!».

Το περίεργο όμως είναι ότι ελάχιστα είναι οι μεγάλοι άνδρες που δεν είχαν α καθένας και... το βιοκλί του.

Το «βιοκλί» της διασημής τραγουδίστριας Σάρρας Μπερνάρ ήταν... ή γλυπτική. Από μικρή ήσυχολοίτη στην τέχνη αυτήν, και έλαβε μέρος σε πολλές καλλιτεχνικές εκθέσεις. Η Σάρρα Μπερνάρ ήταν πολύ περήφανη για τα γλυπτικά της έργα. Πιο περήφανη ήταν γι' αυτά, παρά για τις θεατρικές της επιτυχίες.

Ένας γάλλος δημοσιογράφος είχε πεί, πρό έτών, να την επισκεφθώ, για να της πάρω άκριβώς μια συνέντευξη σχετικά με την διλή της αυτήν ύπόσταση. Άς άκούσαμε λοιπόν τον ίδιο, πως άφηγεται τα της έπισκέψεώς του:

«Με εισηγάγαν στο σαλόνι του μεγάρου της που της χρησιμομέυει συγχρονως και γι' ατελιέ. Ήταν κατώφορο από βαρύτητα ύψάματα, από γονυαζικά κι' από χαλιά. Στους τοίχους κρεμόντουσαν διάφορες μεγάλες εικόνες της Σάρρας στους διάφορους ρόλους της. Έκάνω σε τρεις έταξες ο ρόλος της: ή προτομή του συζύγου της, του Έλληνος Δαμαλά, ή προτομή μ'άς μικρής αδερφής της που είχε πεθάνει, και τέλος ή προτομή του Ρουστάν.

Η οικοδέσποινα με υπεδέχθη μ' ένα χαμογέλο. Ήταν τυλιγμένη μέσα σε πυκνά πέπλα:

— Δεν εργάζομαι μόνον έδω, μου είπε. Θά μ' ένοχλούσαν όλη την ώρα. Στο βάθος του κήπου, έχω ένα άλλο ατελιέ, όπου μόνον έγω μ'αίνω. Έκει, φορώ την λευκή μου μπλίζα, κι' άφορώνομαι στην εργασία μου.

— Ποιό είναι το πρώτο σας έργο:

— Ένα γκρουέ, το «Μετά την Θύελλα». Παριστιανή μια γοργή, που κρατεί στα γόνατά της τον γάιό της, έναν ψητό που έβγινε κατά τη διάκριση κάποιας θύελλας. Τό έργο μου αυτό το έξέθεσα στο Σαλόν το 1876, και έβραβεύθηκε!

— Όστε από μικρή αισθανθήκατε κλίση προς την γλυπτική;...

— Από πολύ μικρή... Πολύ πριν άσχοληθώ με το θέατρο...

— Και, αν επιτρέψετε... Τι τα κάνετε τα έργα σας;...

— Τα χαρίζετε ή τα πουλάτε;...

— Η Σάρρα χαμογέλασε πικαρισμένα:

«Γοργή χοριάτισσα»

(*Έργο του ποιητού Άρσακούρ)

Η προτομή του Ρουστάν, κειμένη από τη Σάρρα Μπερνάρ.

Τό βιοκλί του ζωγράφου Ένγκο. Η Σάρρα Μπερνάρ... γλυπτική. Ψάρα που στοιχίζουν... χίλια φράγκα τ'ό ένα. Ο Μουνέ Σουλλν ποζάρων για τον έαυτό του! Ο Πιέρ Λοτί... ζωγράφος! Τά ποιήματα του... Φαλλιέρου. Ο Κάιζερ... μπουσουργές κλπ.

— Και βέβαια τ'ά που λ'ω!... Δεν είμαι έρασι-τέχνης, κύριε!... Κάτι μικρά ψαράκια που έχω κάρει, τα έπουλήσα στην Αμερική χίλια φράγκα τ'ό ένα!...

Και ή Σάρρα, που είχε κερδίσει εκατομμύρια στο θέατρο, φαινόταν έξαιρετικά περήφανη για τα λίγα χιλιάφραγκα που τις είχαν άποδώσει ή γλυπτική της!...

Η Σάρρα Μπερνάρ δεν ήταν ή μόνη ήθοποιός που ήσυχολοίτη με την γλυπτική. Την ίδια ναμία είχε κι' ο συνάδελφός της, ο μέγας τραγουδιστής Μουνέ Σουλλν. Θά έλεγε κανείς πως πρόκειται περί... έπιδημίας που προσβάλλει ειδικώς τους μεγάλους ήθοποιούς.

Ο Μουνέ Σουλλν έκαμε πολλές προτομές της μητέρας του που ύπεραγαπούσε, των γυνών του που είχαν πεθάνει σε πολύ νεαρή ηλικία και, κυρίως, του έαυτού του!... Η πιο αγαπημένη του άσχημια ήταν να κάθεται έμπρός στον καθρέφτη, και να άποτυπώη στον πηλό τη φυσιογνωμία του στους διάφορους του ρόλους. Έκαμε έτσι προτομές του ως Οιδίποδος, ως Άρετίου και ως Μπερζεζακ που κρινόνται από τους ειδικούς ως άληθινά άριστουργήματα!...

Ο Θεόφιλος Γκωτιέ είχαν άρχισι το σάδιό του ως ζωγράφος. Κατόπιν έπεδόθη στη λογοτεχνία και στην ποίηση και έδοξάσθηκε. Την ζωγραφική του όμως ποτέ δεν την άφησε. Τά τελευταία χρόνια της ζωής του, που τα πέρασε άρρωστος και δυστυχισμένος, άρχισε να νάντικρύη μια παλέττα ζωγράφου και μερικά πινέλλα για να ξεσάση όλους τους καθμούς του.

Τότε—διηγείται ο γαμβρός του—σχευόνταν και τοκελίζοντας έφθανε ως την παλέττα βουτούσε τα πινέλλα στα χρώματα, κι' άρχισε να ζωγραφίζει.

— Άχ, αυτός ο Οδύσσεύς, έλεγαν εύθυμα, αυτός με πήρε στο λαμό του!... Αυτός με τράβηξε άπ' τον πραγματικό μου δρόμο!...

Πρό όλίγων έτών διοργανώθηκε στο Παρίσι μια έκθεση έργων, ζωγραφικών και γλυπτικών διαφόρων συγγραφέων.

Η έκθεση αυτή είχε μεγάλη έπιτυχία. Τόσα πολλά έργα έπληθήσαν, ώστε συνεκροτήθη ειδική επιτροπή που άπέριψε πολλούς πίνακες. Έγινε δηλαδή κι' έδω έν μικρογραφία ότι γίνεται στο έπίσημο «Σαλόν».

Στην παράθεση αυτή έκθεση, ο Κουρτελίν έστειλε ένα πορτραίτο του πατέρα του. Ο ποιητής Καζάλ έστειλε μια μεγάλη έλαση γραφία παριστιανούσα τον Βερλαίν... με το νυχτικό του σκούφο. Ο γλυπτικός ποιητής Άρσακούρ, έξέθεσε, μεταξύ άλλων, και μια θαυμασία «γοργή χοριάτη» της γεντειρας του νήσου.

Η Ζύπ, δυο μεγάλα παστέλ, πολύ πετυχημένα, που το ένα άπεικόνιζε την κόρη της και τ'άλλο το άγαπημένο της σκυλλάκι. Ο Πιέρ Λοτί, έστειλε κι' αυτός δυο μικρές άκουαρέλλες, που παρίσταναν με θαμπά χρώματα διάφορα τοπία με βουνά και μ' άκρογαλιές!...

Δεν πρέπει να νομισθώ όμως πως μόνο οι καλλιτέχνες και οι συγγραφείς έχουν το... «βιοκλί» τους. Οι κ. κ. πολιτικοί δεν πάνε πίσω! Ο Άλέων Μπουρζουά, π. χ. άφησε θαυμάσιες καρικατούρες συνυπουργών του, που τις έ ζωγράφιζε κατά την ώρα... των Ύπουργικών Συμβουλίων! Ο Βάλδεκ Ρουσσώ έπίσης έ ζωγράφιζε θαυμάσια.

Ο τέως πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας Φαλλιέρος ήταν... ποιητής. Όταν δεν άσχολείτο με τις σοβαρές ύποθέσεις του κράτους έκανε στίχους σε διάλεκτο γασκωνική.

Ο Κάιζερ... αυτός πιά το είχε παρακάνει! Άπληχολοίτη με τη μουσική, με τη ζωγραφική, με το θέατρο και με την άρχιτεκτονική συγχρόνως! Έγνώρισε πολλές καλλιτεχνικές έπιτυχίες, αλλά και πολλές... άποτυχίες, όπως ένα «μπαλέττο» που έπαρουσίασε πρό δεκαετίας περίπου στο κοινό, τον «Σαρδανάπαλο» και ποί... σχεδόν άποδοκιμάσθηκε!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΥΣΕΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΟΥ HUGH CONWAY

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο Τζιμπέρ Βόγκαν, ο όποιος είναι τυφλός, χάνει μια νύχτα το σπίτι του και μπαίνει κατά λάθος σ' ένα άλλο. Τη στιγμή που το καταλαβαίνει κι' ητοιμάζεται να φύγει, σπαρακτικές κραυγές και βογγητά του δίνουν να άποψη πως κάποιο έγκλημα διαπράττεται. Άνοίγει τότε μια πόρτα για να έμψωη μέσα και να το προάβη, μά, έξωφρα, δυνατό χέριο τον ρίχνουν μέσα και συγχρόνως του στήριζουν ένα πιστόλι στον κρόταφο. Φωνάζει πως είναι τυφλός και οι άγνωστοί, άντι να τον σκοτώσουν, τον ποτίζουν με ένα παροικικό και τον πετούν σ' ένα έρημο δρόμο, άπ' όπου τον περπατίζει ή άστυνομία. Διηγείται άμέσως την περιπέτεια του, μα κανείς δεν πιστεύει. Ένωματαξή ύποβάλλει και ο έγκρίση, άποκά το φως του και φτνει μαζί μ' ένα φίλο του για την Ιταλία, όπου έρωτεύεται μια όμορφη άρτιστή...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τά λεπτά χείλη της σάλευσαν άκατάστατα και ήταν φανερό πως ή προσεχής της έβγαναν από την καρδιά της. Πιάτ της, ή νέα κόρη αντανάσά να μην ένοιωθε για τις θέμερες παρακλήεις της γοργής προς το θεό, κανένα ενδιαφέρον. Στεκόταν όμοια με άγαλμα βοθι-σμένη σε μια βαθεία συλλογή, ή, όπως το φαντάσθηκα έχω, σε θλι-βής σέψας. Καθόταν έτσι ώστε δε βλέπαμε παρά το προφίλ του προσώπου της που ήταν θαυμάσιο. Μια άλ-λοση γαλήνη είταν άπλωμένη σ' αυτό το θεό πρόσωπο.

Σε λίγο ή δυο γυναίκες σηκώθηκαν, και συγχρόνως μ' αυτές τράβηξε κι' έχω προς την έρδα της εκκλησίας. Όταν ή νέα κόρη στά-θηκε, ένώ ή γοργή συντροφισιά της μούσκευε τα δάχτυλά της μέσα στον άγιασμό, μπόρεσα να την είδα καλά. Ναι, είταν άσύγκριτα όμορφη, μά είχε κάτι το άλλόκοτο στην όμορ-φία της. Τάχασε ότε το βλέμμα της δια-σπαρτόθηκε με το δικό μου, —ένα βλέμμα ό-μορφολογικό, χαμένο που κοιτάει, θαρείς, πολύ μακριά.

Βγαίνοντας από την εκκλησία, είδα ένα άσχημο που στεκόταν στα σκαλοπάτια, έναν άσχημο ήλικιωμένο κάπως και άμειπτου έξωτε-ρωσώ. Η πλάτη του έγεννε λίγο και φορούσε γαλιά, δε μπορούσε να γελοιστή κανείς για την έθνικότητα αυτού του άνθρώπου: όλα του έδειχναν ότι είταν Ιταλός. Περίμενε, φαι-νεται, κάποιον εκεί.

Βλέποντάς τον ή γοργή έβγαλε μια κραυγή έκείσεως. Έκείτα του πήρε το χέρι και του το φίλησε. Η κόρη έμεινε όλοσκόλιου άδία-ρηνη σ' αυτή τη σκηνή. Είταν φανερό πως αυτός ο κύριος είχε κάποια ύποθεση με τη συντροφιά της. Της είπε μερικά λόγια παρά-μερα και έπειτα άπομακρύνθηκαν και οι δυο κατόπιν τον προναο. Φαινόταν πως να κου-βένταζαν ζωηρά και κάθε τόσο έρριχναν ματιάς προς το μέρος της κόρης.

Τη στιγμή που ή συντροφισιά της την ά-φρασε να να πλησιάσει τον ήλικιωμένο κύριο, έκείνη ζήγωσε μια άνθοπώλιδα κι' άγόρασε μερικά λουλούδια.

— Είνε όμορφα, πολύ όμορφα! είπα μιλώντας έλβλιν στον έαυτό μου παρά στον Κέννο. — Ναι, μά όχι όσο φανταζόμου. Της λείπει κάτι, δεν ξέρω τί, ή έσπασε; ίσως...

— Έμένα μου φαίνεται ότι δεν της λείπει τίποτε! άπάντησε με τόσον ένθουσιασμό ώστε ο Κέννος έσκασε στα γέλια.

— Είπα λοιπόν οι Άγγλοι τζέντελεμαν στέκονται και κοιτάζουν τις γυναίκες της πατρίδας τους στα δημόσια μέρη, όπως κάνετε έσείς τώρα, ή μήπως υπάρχουν κανείς ξεχωριστός λόγος, για τον ό-ποιο είνουσαν μοναχά τις Ιταλίδες;

Απλή ή έρώτηση απευθύνθηκε με θυμό προς έμάς. Στραφήκαμε και είπαμε έναν άνδρωπο ψηλό, άνοστήμας, καμιά τριανταριά χρονών. Τα χαρακτηριστικά του είταν κανονικά μά άσυμπαθή. Ένα έλκυστικό σόμα κρυβόταν κάτω ά' τ'ά μουστάκια του και μια λάμψη έπαιε φλογίζει τα μάτια του ματρία, με τα μαζεμένα φρύδια. Η όμορφος αυτού του άνθρώπου είταν άλλαζονική και τά λόγια του παραμυθιανά.

Πήγα ν' άπάντησω, μά ο Κέννος που είταν άνδρωπος ικανός να έλβλιν κάθε αβδάθη στη θέση του, με πρόλαβε. Έβγαλε το καπέλό του και χιέρησε τον άγνωστο έτσι που δεν καταλάβαινε κανείς, άν τον χιέρησε ή αν τον κορόϊωνε.

— Ζητώ, είπε, οι Άγγλοι έρχονται στην λαμπρή πατρίδα σας με να θαυμάσουν ότι όμοιο έχει στη φύση και στην τέχνη. Μήπως κι' είνουσαν μ'άς έπροσβάλλει!

Ο άγνωστος σούφρωσε τά φρύδια του άκόμα περισσότερο.

— Άν έκάναμε άσχημα, έξακολούθησε ο Κέννος, μπορεί να ζή τήσετε έκ μέρους μας συγγνώμη από την κυρία, που φαντάζομαι πως θα είνε συγγός σας ή κόρη σας.

— Δεν είνε ούτε το ένα ούτε το άλλο! άπάντησε ο άγνωστος θυμωμένος.

— Ά! Τότε θα είνε φίλη σας! Έπιτρέψατέ μου να σας συγχαρώ που μιλάτε τόσο καλά τ' Άγγλικά.

Ο Κέννος μιλούσε σ' ένα τόνο τόσο φυσικό και εθγενικό ώστε ο άγνωστος δίστασε μια στιγμή να πιστέψη ότι τον κορόϊδευε.

— Έξησα άκριτά χρόνια στην Άγγλία! άπάντησε σύντομα ο άγνωστος.

— Άκριτά χρόνια! είπε ο Κέννος. Δε θα μπορούσα να το πι-στέψω, γιατί είνε κάτι που θα το είχατε μάθει αν ζούσατε κι' ένα χρόνο στην Άγγλία...

— Ποιό, παρακαλώ;

— Η συνήθεια των Άγγλων να μην άνακατεύονται στις ξένες ύποθέσεις! άπάντησε ο Κέννος και του έστριψε τις πλάτες.

Ο Ιταλός έγινε κατακόκκινος. Τόν έκοίταζε με την άκρη του ματιού φοβούμενος μήπως σιγή ή άπάνω στο φίλο μου, μά, ψιθύρισε μια βλαστήμια κι' άπομακρύνθηκε.

Σ' αυτό το διάστημα ή γοργή είχε τελειώσει την κουβέντα της με τον ήλικιωμένο κύριο, ο όποιος πήγε και βίηκε άμέσως τον Ι-ταλό που είχε βάσει στη θέση του ο Κέννος και τον έπιασε φίλικα από το χέρι. Έξαφανίστηκαν μαζί.

Θά ήθελα πολύ να παρακολουθήσουμε αυτές τις δυο γυναίκες. Μά ο Κέννος δε μου πρό-τεινε ένα τέτοιο πράγμα κι' έχω ντροπή να του φανερώσω την έπιθυμία μου. Όσοσο σκε-φτόμουσι ότι δε θάχα να τίποτε αν έμπαίνα να έπισκεφθώ την εκκλησία του Άγιου Ιωάννου.

Μά την άλλη μέρα, που πραγματοποιήσα αυτή μου τη σκέψη, δε ξαναβρήκα πάλι στην εκκλησία την όμορφη κόρη που με είχε γοητέψει. Ντρέπομαι να πω πόσες φορές ξαναπήγα στην εκκλησία με την έλπίδα μάλιστα της συναντήσας. Μά ούτε εκεί, ούτε πουθενά άλλο στο Του-ρίνο την άντάμωσα. Ο μόνος που συναντώσαμε καμιά φορά στους περιλάτους μας ήταν ο δού-ντιμος Ιταλός, ο όποιος μ'άς κοιτούσε άπειλη-τικά με τα μάτια του ματρία. Μά έμεις μόλις τον έπροςέχαμε. Κανένα όμως ίχνος της μελωχο-λικής κόρης με το γοητευτικό πρόσωπο δε βρι-σκόταν πουθενά.

Θά ήταν άνοησία να πω ότι είμουν έρωτευ-μένος με μια γυναίκα που μόλις την είχα δει μια στιγμή, στην όποια δεν είχα μιλήσει ποτέ και που τόνομά της και το σπίτι της μου είταν άγνωστα. Όσοσο πρέπει να όμολογήσω ότι αυτή ή κόρη μου είχε κάνει μια βαθύτα κι' έξαιρετική εντύπωση. Όμορφες γυναίκες είχα συναντήσει πολλές στη ζωή μου, μά ή όμορφιά έκείνης με τραβούσε άλλοκοτα. Με την έλπίδα ότι μπορούσε ίσως να τη δώ άκουη μια φορά, έβγαλα διάρκως την άναχώρησή μου από το Τουρίνο ως ότου ο Κέννος, του όποιου ή όπονη είχε εξαγληθεί, μου άνακοίνωσε μια μέρα, ότι αν δεν έβγινε, θα έφραγε μόνος του. Άναγκάστηκε να τον άκολουθήσει.

Από το Τουρίνο τραβήξαμε για τα νότια της Ιταλίας. Έπισκεφθήκαμε τη Γένοβα, τη Ρώμη, τη Φλωρεντία και τη Νάπολι. Περάσαμε κατόπι στη Σικελία, όπου, στο Παλέριο μ'άς περίμενε ή θαλαμηγός έχος φίλου μας. Μληκας σ' αυτή και συνεχίσαμε το ταξίδι μας χωρίς καμιά βίαση κάνοντας άσκετους σταθμούς σ' όσα μέρη μ'άς ενδιαφερόν. Στο τέλος του χρόνου εί-χαμε γυρίσει στην Άγγλία.

Πολλές φορές, άπότου είχα φύγει άπ' το Τουρίνο συλλογιόμουν την όμορφη άγνωστη που είχα συναντήσει στην εκκλησία του Άγιου Ιωάννου. Τη συλλογιόμουν τόσο συχνά ώστε κι' έχω ο ίδιος γε-λοισία μ' αυτή μου την τρελλιά. Ποτέ, ως την έποχή εκείνη καμ-μιάς γυναίκας ή είκόνα δεν είχε χασαχτεί τόσο βαθύτα στην μνήμη μου. Ομορφούν έντελώς κάθε γωνιά του προσώπου της. Θά μπο-ρούσα να ζωγραφίσω την είκόνα της από μνήμης. Πολλές φορές τάβατα με τον έαυτό μου που έφρα από το Τουρίνο χωρίς να την έβρισκα.

Με τον Κέννο, χωρίσαμε στο Λονδίνο. Εκείνος θα πήγαυε στη Σκωτία για το φθινοπωρινό κνήγι. Έγώ είχ' άποφασίσει να μείνω στο Λονδίνο καμπαρσε μέρες για να ταχτοποιήσω μερικάς ύποθέσεις μου.

Τι είναι όμως τά παιχνίδια της ποίσε! Την άλλη μέρα της άφιξέως μου στο Λονδίνο περπατούσα στην Ρέντεν—στρή.

(Ακολουθεί)

— Πανίνα, της είπα καθώς την έπλησίασα.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ...

ΤΟΥ JEAN MADELINE

— Άμα μπήκε μέσα στο σπίτι ο νέος ρώτης :

— 'Η κυρία είνε μέσα ;

— Όχι κύριε, του απήντησαν.

Τράβηξε τότε το χέρι του που το είχε κρυμμένο πίσω απ' τη ράχη του κρατώντας ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα, έβαλε το μπουκέτο μέσα σ' ένα βάζο άπ' αυτού στο τραπέζι της τραπεζαρίας, ύστερα έβγαλε από την τσέπη του ένα φιορφο κουτί πουχε μέσα ένα κόσμημα και τόβαλε κάτω απ' τη πεσέτα της συζύγου του. Τώρα ή κυρία μπορούσε νάβρη. Ήταν κατευχαριστημένος κι από τη χαρά του έτρεβε τα χέρια του.

Η τραπεζαρία ήταν κομψή, λουσάτη και ζεστή. Μπροστά στο τζάκι ένα στεργιγυλό τραπέζι ήταν στρωμένο για δυο πρόσωπα. Άπάνου σε κάθε πεσέτα ήταν βαλμένο ένα ψωμάκι κόκκινο, τραγανιστό, ορεκτικότατο...

Η ώρα ήταν έφτά κι' ακόμα ή κυρία δεν είχε φανή. Άνυπομονούς πότε ν' ανοίξη ή πόρτα και νά φανή ή αγαπημένη του γυναίκα για νά γεμίση το σπίτι με τη ξενιτιά λάμψη της και τ' άρωμά της ! Ήταν άποιασμένος νά μη της πη τίποτα νά προσποιηθί τον άδιάφορο και ύστερα της δείξει τα δώρα που της άγορασε για τήν επέτειο των γάμων τους. Σε λιγάκι ή σύζυγος του μπήκε μέσα με το πορτοφόλι στο χέρι, λουσάτη, με πολύ κουρασμένη. Είπε καληπέρα κι' έβγαλε το γάντι της με μιά κούρασμένη χειρονομία. Μόλις κάθισε είπε :

— Άς φάμε γρήγορα γιατί το ζευγος Ντομπρέ δά περάση να με πάρη νά πάω στο θέατρο.

— Έκείνος άπόρησε και λυτήθηκε για τήν στάσι της

— Μά πως μικρούλα μου της είπε, θέλετε νά βγίτε ;... Έγώ που νευροεισμονα πως θ' ήλπατομε τήν βραδυ' μαζ', κοντά στο τζάκι...

— Βλέπω, αγαπητέ μου, του άπάντησε πώς ; δεν είστε καθόλου λογικός. Οι Ντομπρέ με προσκάλεσαν πολύ ευγενικά και δέχτηκα γιατί σπάνια πηγαίνω στο θέατρο. Τώρα αν με έλποδίζετε νά πάω είνε δικαίωμά σας και θά ύτοταχθώ...

— Έκείνος άφησε τήν εφημερίδα στενοχωρημένος.

— Άκουσε αγαπημένη μου, της είπε μ' ή θυμώνετε. Δεν σκέπτομαι καθόλου νά σ' ήμποδίσω... Μην παραπονείσαι πως δεν σε πηγαίνω στο θέατρο. Σέρεις πολύ καλά πως συχνά τις νύχτες ερχάσαι και άπόψε που ήουνα έλεύθερος είπα... πως...

— Πολύ καλά. . . θά μένω. άπήντησε εκείνη.

— Μά όχι αγάπη μου... όχι... θά φάμε γρήγορα... ύστερα θά ντυθίς, θά γίνης ώμορφη... και σάν ερουν οι Ντομπρέ...

— Σας είπα... θά μένω... δεν έχω πιά διάθεσι νά πάω...

— Έβγαλε με λύσσα τις γούνες της και τις έφριξε πάνω στον καναπέ. Έκείνος τήν κύταζε λυπημένος. Όλη ή χαρά του τούχε περάσει και έμεινε βουβός. Εκείνη κάθισε κοντά στο τζάκι και είπε :

— Αισιόμνησα νά σάς πω, πως προσκάλεσα τον Παύλο Ρεγκώ άφριο στο γεύμα... είνε πολύ καλός νέος...

— Ά !...

— Τι Ά !... γιατί φωνάζετε Ά !...

— Μά αγάπη μου δεν είπα τίποτα... είπα Ά !, όπως θάλεγα

Ό !... Εκείνη άναστήκασε τόν ξανθό πρόσωπό της προκλητικά...

— Μήπως θάχουμε πάλι ή στυπίες ;

— Έκείνος χαμήλωσε το κεφάλι του χωρίς ν' άπάντησ... Γιαντό του μιλούσε έτσι ή γυναίκα του ;

Μιά ξαφνική λυπητερή άνησυχία τόν κατέλαβε, μιά ύποψία που του λόγχισε τήν καρδιά. Γιατί του μιλούσε έτσι ή γυναίκα του ; Μήπως τόν άπατούσε ;... Μά γρήγορα συνήθε και της είπε με καλωσύνη νά περάσουν στην τραπεζαρία.

— Όχι, άπάντησε αυτή. Είμαι πολύ νευρική. Θά πάω νά κοιμηθώ. Προηγούμενος όμως ήθελα νά σάς είδοποιήτω πως τήν μέρα που θ' άρχίζετε νά ζηλεύετε, θά ζητήσω διαζύγιο !

— Έκείνος δεν είπε τίποτα... Κι' όταν ή γυναίκα του σηκώθηκε και τράβηξε προς τήν τραπεζαρία για νά πάη στην κρεβατοκάμαρά της σηκώθηκε και τήν άκολούθησε σιωπηλός. Στή μέση του τραπέζιού τά τριαντάφυλλα της άνθοδάρησαν ; του άρχισαν νά μαραίνονται...

— Η κυρία τά κύταζε άρηρημένη και ρώτης άδιάφορα :

— Μά ! τι είνε πάλι αυτά ;

Τότε έκείνος με ύτόκωψη και λυτήμένη ρωτή ή ; άπορίθηκε :

— Αγάπη μου, σήμερα είνε ή επέτειος του γάμου μας. Και... Δεν μπορείς όμως νά συνεχίς. Δυνατοί λυγμοί τόν έπνιξαν κι' άρχισε νά κλαίη !...

Έβαλε το μπουκέτο σ' ένα βάζο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΗΘΟΙΩΝ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΑΛΙΜΠΡΑΝ

Μιά περίεργος έπίσκεψις. Ο ύποχρεωτικός άγνωστος. Στά άμάξι. Η παγίσις. Η έπιστολή του άγνωστου. Τό τραγούδι. Η πλεονεία άνταρμειβή κ. λ. π.

Όταν ήταν στην άκμή της δόξης της ή Μαρία Μαλιμπράν, ή διάσημη καλλιτέχνις του μελοδράματος της συνέβη ένα πολύ σημαντικό και παράδοξο έπεισόδιο.

Ένα βράδυ, άφου έτελείωσε τόν ρόλο της Δευδομάνως—μιά άπό τις μεγαλύτερες έπιτυχίες της ως ήθοποιού και ως αιδού—έγδυσε στο καμαρίνι της κι' έτοιμαζόταν ν' άλλάξη, όταν ένας άγνωστος, παραβιάζοντας όλες τις άπαγορεύσεις, έζήτησε νά τήν ιδεί «για μιά έπείγουσα ύπόθεσι που τήν ένδιέφερε προσωπικά».

Η Μαλιμπράν τόν έδέχθηκε και όταν μπήκε μέσα στο καμαρίνι της, έκείνος της είπε :

— Κυρία μου, συγχωρήστε τήν άδιάκριτη σπουδή μου. Έμωδα τυχαίως ότι ή μητέρα σας που είνε γειτόνισά μου είνε άρρωστη πολύ. Και ένόμιμα ότι έσπερε νά σάς είδοποιήσω. Έφρόντισα μάλιστα νά πάω ένα άμάξι για νά μπορέσετε γρηγορώτερα νά πεταχθίτε στο σπίτι και νά τήν ιδίτε. Έπιτρέψτε μου νά σάς συνοδεύω ως εκεί.

— Άνήσυχη ή καλλιτέχνις νά μάθη τι είπε συμβεί στην μητέρα της πού τήν φύγει για τό θάτρο τήν είχε άφήσει πολύ καλά, άνολούθησε τόν άνθρωπο. Άπό τήν β' της μόλις έπρόφθανε νά ρίξη ένα πανωφόρι, έπάνω άπό τήν τουαλέττα της σηκώσε πού φορούσε. Ο άγνωστος ευγενικά τήν έβρόθησε ν' άνεβή στο άμάξι που περίμενε κι' έκάθισε κι' έκείνος δίπλα της, προσπαθώντας νά καθιστάσει τήν άνησυχία της.

Σε λίγο όμως όταν συνήλθε κάπως ή Μαλιμπράν, άντελήφθη ότι τό άμάξι έτρεχε όλοταχώς με κατεύθυνσι άντίθετη άπό τήν διεύθυνσι του σπιτιού της. Ερώτησε λοιπόν τόν σύνόδό της :

— Μά πού πάμε, κύριε ;

— Μή φοβείσαι, κυρία μου. Δεν θά πάθετε τίποτα. Άλλως τε εφθάσαμε...

Τό άμάξι είχε σταματήσει έμπρός σ' ένα σπίτι ωραίο, έξωτερικού, του οποίου ή πόρτα άνοίξε ως διά μαγείας. Ο άγνωστος έσπρωξε μέσα τήν Μαλιμπράν και ή πόρτα έκλεισε πάλι πίσω της.

Βλέποντας ή καλλιτέχνις ότι ο σύνόδος της τήν είχε άφήσει μόνη μέσα σ' ένα διάδρομο που μόλις τόν εφώτιζε μιά λάμπα της νυχτός, έβεβαίωθηκε πως είχε πέσει σε παγίδα. Χωρίς όμως νά φοβηθί, ήταν άλλως τε θαρραλέα, έσκέφθηκε πως θά μπορούσε γρηγορώτερα νά βγίη άπό εκεί μέσα.

Μιά άκτίνα φωτός έξέφευγε άνάμεσα άπό δυο παραπετάσματα και έφτανε ως τό μέρος της. Επρόσχωσε προς τά εκεί μιά μικρή μέση σ' ένα σαλόνι πλούσια έπιλωμένο, που τό φωτίσαν μεγάλα πολύφωτα. Δεν ήταν κανένας εκεί μέσα, αλλά στην μέση ήταν στή μένη μιά άρπα και δίπλα της έπάνω σ' ένα κάθισμα, για νά προσελκύση τήν προσοχή της ; ένα γράμμα σ' όνομά της.

Με περιέργεια διαρκώς μεγαλειότερη ή καλλιτέχνις έσχισε τό φάκελλο και διάβασε τό γράμμα :

«Κυρία, συγχωρήστε ένα θανάσιμν σας, που έπιθυμεί νά μείνη άγνωστος διότι ετόλμησε νά σάς απαγάγη. Δεν έπιθυμεί νά κινή κανέχρησι της θεοσύς σας. Δεν σάς ζητεί παρά μόνο ένα πράγμα, αλλά έμεινε σ' αυτό άπολύτως : Τραγουήτε γι' αυτόν, μόνο γι' αυτόν τήν ρομάντσα του Σαούλ τήν όποιαν έκείνος θά άκούση κρυμμένος κάπου έδώ κοντά και έπειτα θά έλθε έλευθέρα».

Η Μαλιμπράν σκέφθηκε στην άρχή νά άρνηθί νά έντελέση τή παραέντη έκείνη έντολή. Έπειτα όμως έσκέφθηκε ότι ήταν αιχμώλωτος, ότι ίσως είχε νά κάνει με κανένα τραλλό και ότι τό καλύτερο γι' αυτήν ήταν νά άπακούση και όχι νά παλέψη, με τόν άγνωστο. Ύψήκουσε λοιπόν. Ετραγουδίσσε γοητευτικά, συνοδεύοντας με τήν άρπα, τήν ρομάντσα του Σαούλ. Όταν έτελείωσε ο άγνωστος της εφώνησε πίσω άπό μιά πόρτα ένα «ένδρασι».

Μετά τούτο ο ίδιος άνθρωπος που τήν είχε φέρι και που δεν ήταν άλλος άπό τόν καμαριέρη του άγνωστου μελομανούς, τήν οδήγησε σ' ό σπίτι της με τό ίδιο άμάξι.

Τήν άλλη μέρα ή Μαλιμπράν έλάβαινε ως δώρο για τόν κόπο της ένα βαρύτιμο κόσμημα άπό τόν άγνωστο θαυμαστή της του οποίου ποτέ δεν έμαθε τό όνομα.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Δολόρα διευθύνθηκε προς ένα παράθυρο τό όποιο άνοιξε. Βλέποντας τήν περιλαμπρή όμορφιά της, τό πλήθος έσώπασε.

Η Δολόρα προχώρησε στον έξωστη και φώναξε άπευθυνόμενη προς τόν όχλο.

— Ποιός λοιπόν τολμά νά κατηγορή τόν κόμητα ως προδότη ; Τό πλήθος έμεινε άμίλητο. Μονάχα μερικοί ψιθυρισμοί άκούστηκαν.

— Σωπάτε ! Ξανά τε έκείνη περήφανη. Τι κάνετε λοιπόν έδώ ; Τι σημαίνουν όλες αυτές οι προσβολές και οι άπειλές ;

— Ένας έπαγγελματίας άποσπάστηκε άπό τό πλήθος και βγάλεται τό καπέλλο προχώρησε.

— Κυρία, είπε, ο καθένας μας, σάς σέβεται και σάς ύπολήπτει, αλλά σάς παρακαλούμε τώρα ν' άποσυρθίτε. Δεν πρέπει νά μάς ρωτάτε σεξ τί συμβαίνει, αλλά πρέπει ο ίδιος ο κόμης νά μάς άπαντήσ.

— Καλά λοιπόν, άπάντησε αυτή. Έλάτε μέσα νά τόν προσέλλετε κατό πρόσωπο. Έλάτε όλοι ! Ά ! λαέ άχάριστε ! Άναγκάζε ! Έτσι λοιπόν βρίζεις έκείνον που έχω για σέ τό αίμα του και σκόρπισε τούς θησαυρούς του !...

Και στρέφοντας προς τούς ύληρέτες που είχαν συγκεντρωθεί γύρω της είπε.

— Άνοιχτε τις πόρτες του μεγάρου !

— Κυρία τόλμησε ν' άντιτείη ο Γουλιέλμος, σκεφθήκατε καλά τίπο που κάνετε ;

— Ήνακούστε ! έπέμεινε εκείνη.

Η σήσις της Δολόρας είχε κάνει μεγάλη έντύπωση στο πλήθος, τό όποιο όχλος νά διατάξη και ν' άνοίξη, όταν οι πόρτες του άνακτορου άνοισαν.

Τή στιγμή εκείνη μερικοί άντρες που φορούσαν επίσημα ένδύματα διάβησαν τό πλήθος και μπήκαν στο μέγαρο. Ήσαν οι άρχηγοί των συντεχνιών. Ο λόγος άπ' έξω παρήκαμε.

Εντωμεταξύ ο κόμης είχε έντυπωση, μόνον που ή επίδρασις του παρακατιού τόν έβασάνισε ά μάχη.

Καθισμένος στην άκρη του κρεββατιού περιέφερε δεξιά κι' άριστερά τά βλέμματά του. Στο πλάι του στεκόταν ή Δολόρα περήφανη και μεγαλοπρεπής. Ο κόμης της κρατούσε τρυφερά τά χέρια και τά έμεινε στα δικά του.

Ο άρχηγός των συντεχνιών μπήκε μέσα. Πίσω τους έρχονταν ο λαός των 'Ισπανών τοξοτών και ένας κατώτερος άξιωματικός.

— Ένας άπό τούς άρχηγούς των συντεχνιών πληρώσει τόν κόμητα.

— Εξοφώτε του είπε, όταν ήθελε ήφωσεν σάς έμπιστευθί.

— Μά τά κλειδιά του Άγίου Κεντίου δεν μάς ύποσχεθήκατε ότι θά τά φυλάξετε πιστά ;... Δε μάς όρκιστήκατε αυτό στην τιμή σας και στην ζωή σας ;

— Έπειτα κύριοι ; άπάντησε ο Γοδεφρίδος ξαφνιασμένος.

— Ο άρχηγός έξακολούθησε.

— Σήμερα, εξοφώτε, μερικά δλέθρια γεγονότα έκαναν όλες τις προηγουμένες μας άνωφελείς... Εύαρεστηθήτε λοιπόν νά παραστήσετε τά κλειδιά για νά σάς άπαλλάξουμε άπό τόν όρκο σας...

Ο κόμης της Θούνης έχωσε τό χέρι του μέσα στον έπενδυτή του, έπ' ό Γουλιέλμος κ' ή Δολόρα κοιτάζονταν θριαμβευτικά.

Μά έξαφνα ο κόμης πετάχτηκε δρόμος, χλωμαίνοντας σάν άνδρας που τήν είχαν άνορθωθεί.

— Άπτόν ;... ψιθύρισε ο πρώτος των συντεχνιών, τά κλειδιά, κύριε κόμης ;

— Τά κλειδιά !... είπε με άγωνία ο κόμης, τρομαγμένος. Τά κλειδιά που τάχλεψαν... άπόψε... ναι, μου τάχλεψαν, ενώ κοιμώ...

Οι παριστάμενοι άλληλοκυντάχτηκαν με δυσπιστία. Άξαφνα μι έξαφνα έφώτισε τό μυαλό του κόμητος, ο όποιος σοφίστηκε άπ' όλο το κρεβάτι του, ψιθυρίζοντας :

— Άχ, δόν Διέγε Διάξ !... Δόν Διέγε Διάξ !

Κανείς δεν άκουσε τί είχε πει. Οι πρώτοι των συντεχνιών, σοφιστές και περλίνοι παραμέρισαν, άνοίγοντας τόπο για νά περάση τόν άγνωστο λοχαγό που τούς συνοδεύε, ο δόν Ραφαήλ ντε Σολ...

— Έκείνος προχώρησε με τό καπέλλο στο χέρι και πλησιάζοντας τόν κόμητα της Θούνης, είπε :

— Έν όνόματι του Βασιλέως της 'Ισπανίας, κύριε, σάς συλλαμβάνω !

Μιά λάμψη πέρασε άπό τά μάτια του κόμητος της Θούνης, ο όποιος έφούλκησε. Άπ' έξω έφτανε ως ταυτιά ο θόρυβος των όπλων της φρουράς του, σά νά του έλεγε ότι οι άνδρωποί του δεν έπερίμεναν παρά μιά λέξη του για νά δράσουν. Τή λέξη αυτή δεν τήν είπε ο κόμης. Ξανάβαλε τό σπαθί του στη θήκη του και χαμηλώνοντας τό κεφάλι του προχώρησε προς τό λοχαγό.

— Κάντε τό καθήκον σας, κύριε !... του είπε. Είμαι άπιστος φύλαξ και άξίω θανάτου.

Έκείνη τή στιγμή έβγαλε μιά σπαρακτική κραυγή ή Δολόρα. Ο Γουλιέλμος έκρυψε τό πρόσωπό του μέσα στα χέρια του, ενώ οι στρατιώται του κόμητος ψιθύριζαν με άνυπομονησία...

Μά ο κόμης έπαύωντάς τους σιωπή, τους έννευσε νά παραμερίσουν και είπε με τόνο σταθερό στο δόν Ραφαήλ :

— Άς πηγαίνουμε, κύριε !

Και έβγήκε συνοδευόμενος άπό τόν 'Ισπανό άξιωματικό.

III

Ευτυχία και δυστυχία.

Είχε άρχισέ νά ξεμερώνη. Μέσα στην αΐθουσα του ζυθοπωλείου του, μπρός σε μιά δυνατή φωτιά, ο Νικόλαος Πλουσέτ ντυνόταν.

Ήταν πολύ άδύνατος ακόμη. Μόλις πρό όχτώ ημερών είχε σηκωθεί άπό τό κρεβάτι, ύστερ' άπό τρεις μήνες που κείτοταν σ' αυτό. Ότόσο βρισκόταν πιά στο στάδιο της τελείας άναρώσεως.

Άλλά ενώ όλοι οι άναρρώνοντες είνε συνήθως γεμάτοι χαρά, ο Πλουσέτ άπεναντίας ήταν μελαγχολικότατος. Είχε χάσει πιά κάθε έλπίδα ότι θά ξανάβλεπε τήν αγαπημένη του Μαγδαληνή. Τήν θεωρούσε για πεθαμένη.

Έξαφνα ο κρότος μιας καμπάνας που έσήμαινε δυνατά, τόν έκανε νά σηκωθί και νά πάη ν' άνοίξη τό παράθυρο. Ήταν ή καμπάνα που είχε χτυπήσει ο Γουλιέλμος καλώντας τούς πολίτες σε συναγερμό.

Μά, καθώς έρριξε τό μάτι του κάτω για νά δει κανένα πολίτη και νά πληροφορηθί, είδε ξαφνιασμένος μπρός στην πόρτα του μαγαζιού του, έναν άκίνητο όγκο.

Περίεργος τό δη τί ήταν αυτό τό πράγμα έτρεξε άμέσως κάτω κι' άνοίξε τήν πόρτα. Με ξαφνιασμό του είδε ότι ο άκίνητος όγκος ήταν μιά γυναίκα λιποθυμισμένη άπάνω στον όποιο ύψηχε ένα χαρτί που έγραφε τά εξής :

«Μοι σώσατε τή ζωή. Σας άποδώ τή μιστή σας Μαγδαληνή. Νομίζω πως έξωφλήσαμε».

Ο άνθρωπος του Δαχτυλιδιού

— Μαγδαληνή φώναζε τότε ο Πλουσέτ σάν τρελλός.

Και άφου γονάτισε, κλαίγοντας και γελώντας μαζί, προσπαθούσε νά συνεφέρει τή νέα. Άλλά τότε ήταν ή χαρά του, ώστε λιποθύμησε κι' ο ίδιος.

Άκούγοντας τήν κραυγή που είχε βγάλεϊ ο Πλουσέτ, όλ ή γειτονιά είχε άναστατώθει. Οι όπηρέτες του ζυθοπωλείου έτρεξαν κι' όλοι οι γείτονες μαζεφτηκαν γύρω άπ' τό μαγαζί, ευχαραστημένοι κ' ευγνωμονώντας τό θεό που έδινε έτσι τέλος στα βάσανα του καλού γειτονά του.

Ο Νικόλαος όταν συνήλθε μετέφερε τή Μαγδαληνή μέσα, και άφου άγκάλιασε όλους τούς παρευρισκομένους, κλείστηκε μαζί με τήν αγαπημένη του μέσα στο δωμάτιό του.

Σε μιά ώρα ή Μαγδαληνή είχε συνέλθει έντελώς και κρατώντας τόν άρραβωνιαστικό της άπό τά χέρια του έξιστορούσε τά παθήματά της.

— Έξω άκούγονταν άλαλαγμός κι' όχλοβοή, μά αυτούς δεν τους ένοιαζε πιά τίποτα.

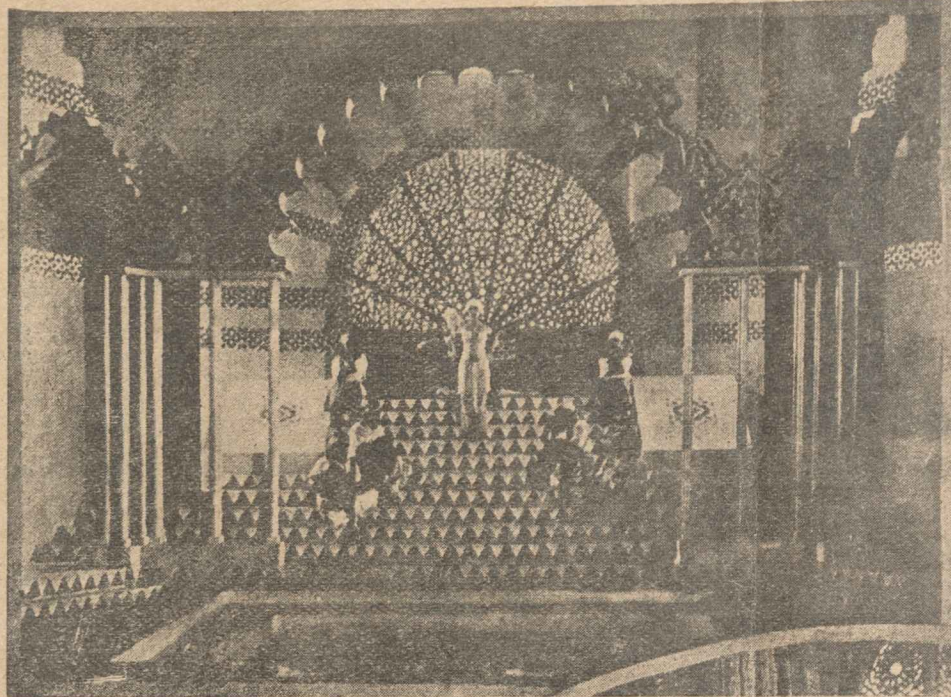
— Άξαφνα ή πόρτα άνοίξε και μπήκε μέσα ο Γουλιέλμος Λορέντ.

Ήταν όπλισμένος άπό τήν κορφή ως τά νύχια και τό πρόσωπό του φανέρωνε μεγάλη συγκίνηση. Μά έξασε όσα είχαν διαδραματισθί βλέποντας τή Μαγδαληνή.

— Έκείνη έτρεξε και έρριχτηκε στην άγκυλιά του.

— Άχ ! άκριθή μου, αγαπημένη μου φίλη ! ψιθύρισε όταν οι πρώτες παραφορές της συγκινήσεως έπέρασαν. Ο θεός έξωφλήστηκε λοιπόν τή φτώχη Δολόρα και σε στέλνει πάλι σ' αυτή στην τρομερή αυτή στιγμή...

(Ακολουθεί)

Το παλάτι της Γιασμίνας έμοιαζε με τὰ καλάρια της Χαλιμάς.

Η ΓΙΑΣΜΙΝΑ, η κόρη του Μουσουλμάνου Κάις και της Παρισινής Φανής Ντεπρέ, δεν ήταν διόλου ευτυχισμένη.

Η μητέρα της, της είχε δώσει έντελως Εθωπαϊκή ανατροφή, μα ζούσε μέσα σ' ένα άμυθητου πολυτελείας περιβάλλον, έντελως ανατολίτικο. Μέσα στις φλέβες της κόρης έτρεχε τὸ αἷμα δύο ισχυρῶν φυλῶν καὶ ἦταν ἐπόμενο τὸ αἰσθηματὰ της νὰ βρίσκονται σὲ σύγκρουση τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Ἐπρεπε ὁποσδήποτε νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ μιά ἀπὸ τίς δύο φυλές.

Ὅταν ἐπέθανε ἡ μητέρα της, μέσα σὲ ὥρατο της παλάτι πού εἶχε στὴν Τύνισα, ἓνα παλάτι πού ἔμοιαζε μὲ τὰ παλάτια τῶν παριαϊδῶν τῆς Χαλιμάς, ἡ Γιασμίνα ἀπόμεινε ἓνα σῶμα χωρὶς ψυχὴ καὶ μιά λυπηρὰ βιῶνα, πολὺ βαθύ τὴν κυρίεψε ὁλόκληρη.

Ἡ Γιασμίνα, χωρὶς τὴ μητέρα της, τριγύριζε μέσα στὶς ἀπέραντες αἰθούσες τοῦ παλατιοῦ της, πλήττοντας καὶ κλαίγοντας γιὰ τὸ θάνατο τῆς μόνης ὑπάρξεως πού ἀγαποῦσε αὐτὸ τὸν κόσμο.

Κάμποσα χρόνια πέρασαν ἔτσι, ὅταν μιά μέρα, ἄξαφνα, ὁ πατέρας της, βαρυστημένος πιά νὰ εἶνε χήρος, ἀποφάσισε νὰ ξαναπαντρευθῇ.

Ἡ Κάμαρα, μιά ὥρα Μουσουλμάννα, ἤρθε σὲ πλοῦσιο παλάτι τῆς Γιασμίνας γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσι τῆς πεθαμένης μητέρας της, μα αὐτὴ, παρ' ὅλες τίς τρυφερὲς ἐκδηλώσεις τῆς Κάμαρας, τῆς ἔκανε μιά πολὺ ψυχρὴ ὑποδοχή.

Ὁ Γκραντιέ, φορώντας μπουρνεῦσι, κυττοῦσε μὲ προσοχή.

Κινηματογράφος ἀριστουργηματικὸ βγαλμένο ἀπ' τὸ περίφημο μυθιστόρημα τοῦ Θεόδωρου Βαλάνσι. Σκηνοθεσία Ἀντρέ Οὐγκον. Παραγωγή «Σμπέρ»

Πέρασαν κάμποσοι μῆνες καὶ ἡ ψυχρὴτης μεταξὺ τῆς Γιασμίνας καὶ τῆς μητρικῆς της μεγάλωνε ὁλοένα. Ἡ Κάμαρα ἀποφάσισε τότε νὰ δώσῃ ἓνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ἀπομακραινόντας τὴν Γιασμίνα ἀπὸ τὸ σπίτι. Μὰ γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος ἀπὸ τὸ νὰ τὴν παντρεύῃ.

Ἡ Κάμαρα τότε, ὑπέβαλε μὲ πονηρία αὐτὴ

τὴν ἰδίαν τὸν ἄντρα της, τὸν Κάις :

— Δὲ φαντάζεσαι ἀφέντη, τοῦ εἶπε, ὅτι ἡ Γιασμίνα εἶνε πιά σὲ ἡλικία γιὰ νὰ τὴν παντρεύουμε.

— Ναι, ἴσως ἀπάντησε ὁ Κάις, μὰ φαίνεται πὼς αὐτὴ δὲ σκέφτεται καθόλου τὸν ἄντρα καὶ τὸ γάμο.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, τοῦ ξανάπε ἡ Κάμαρα. Ἐξέρω μάλιστα, ὅτι ὁ Ἄφσεν, ὁ γείτονάς μας γυροῦνι γυναῖκα γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε τὴν Γιασμίνα. Αὐτὸς εἶνε πλοῦσιος καὶ πολὺ καλὸς καὶ ἡ Γιασμίνα θὰ ζήσῃ εὐτυχισμένη μαζί του.

Ἐπὶ οὗτοῦ Κάις συγκατατέθηκε σὲ τέλος γιὰ τὸ γάμο τῆς κόρης του μὲ τὸν Ἄφσεν πού ἦταν σχεδὸν γέρος.

Ἡ Γιασμίνα δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ καμιά ἀντίρρηση σ' αὐτὸ τὸ σπουδαῖο καὶ ἔτσι, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, γίνετο γυναῖκα τοῦ Ἄφσεν καὶ μπῆκε σὲ τὸ σπίτι του, ὅπου βρῆκε ὅλο τὸν πλοῦτο καὶ τὴν πολυτέλεια ἀνάμεσα σὲ ἄλλοι εἰς συνήθειαν νὰ ζῇ ὡς τότε.

Ὁ Ἄφσεν ἔδωσε λαμπρὲς γιορτὲς πρὸς τιμὴ τῆς Γιασμίνας. Φημισμένους χορευτοὺς προσπαθοῦσαν νὰ τὴ διασκέδασουν, μὰ τοῦ κάκου. Ἡ Γιασμίνα ἐπλήγη.

Ὁ Ἄφσεν, σὲ Μουσουλμάνος, εἶχε καὶ μ' ἄλλη γυναῖκα, τὴ Μανούμνια. Ἡ πρώτη του αὐτὴ γυναῖκα ὑποδέχθηκε τὴ νεοφερμένη Γιασμίνα σὰν ἀδελφὴ τῆς μάλλον παρὰ σὰν ἀντίζηλό της. Ἡ Μανούμνια δὲν ἔξερε τί νὰ κάμῃ, τί νὰ ἐφεύρῃ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ μικροῦλα Γιασμίνα, μὰ ἐκεῖνὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πλῆττει. Ἐπλήγητε τόσο πολὺ ὥστε ἀρρώστησε ἀπ' αὐτό. Ὅλοι οἱ δικοὶ τῆς ἀνησύχησαν ἀμέσως βλέποντάς τὴν ἀρρώστη.

Ἀκριβῶς, ἐκεῖνες τίς ἡμέρες ὁ δόκτωρ Ἐκτωρ Γκραντιέ, ἓνας οἰκογενειακὸς φίλος, περνοῦσε ἀπὸ κεῖ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καὶροὺς τὸν ἐπροσκάλεσαν νὰ δῇ τὴν Γιασμίνα.

Ὁ Ἐκτωρ Γκραντιέ ἔγινε ἀμέσως δεκτὸς σὲ τὴν Γιασμίνα, τὴν ὁποία εἶχε γνωρίσει ὅταν ἀκόμα ἦταν μικρὴ κοριτσάκι καὶ πού εἶχε νὰ τὴ δῇ πολλὰ χρόνια, ἐνοίωσε μιά μεγάλη ταράχη νὰ τὸν καταλαμβαίῃ. Μὰ καὶ ἡ Γιασμίνα ἀμέσως βρῆκε τὸν ὥρατο αὐτὸ γιὰ τὸν πολὺ τοῦ γούστου της καὶ μιά μεγάλη ἐλπίδα ὅχιος ν' ἀντίξῃ σὲ τὴν ἀπογοητευμένη καρδιὰ της.

Ὅταν ὁ Ἐκτωρ Γκραντιέ βροῦθηκε μπροστὰ στὴν Γιασμίνα, τὴν ὁποία εἶχε γνωρίσει ὅταν ἀκόμα ἦταν μικρὴ κοριτσάκι καὶ πού εἶχε νὰ τὴ δῇ πολλὰ χρόνια, ἐνοίωσε μιά μεγάλη ταράχη νὰ τὸν καταλαμβαίῃ. Μὰ καὶ ἡ Γιασμίνα ἀμέσως βρῆκε τὸν ὥρατο αὐτὸ γιὰ τὸν πολὺ τοῦ γούστου της καὶ μιά μεγάλη ἐλπίδα ὅχιος ν' ἀντίξῃ σὲ τὴν ἀπογοητευμένη καρδιὰ της.

Ὁ Ἐκτωρ Γκραντιέ πήγαυε ταχτικά καὶ ἔβλεπε τὴν ἀρρώστη. Ἐννοιοῦσε οἰγὰ οἰγὰ τὴν καρδιὰ του νὰ γεμίσῃ ἀπὸ ἓνα ἐρωτικό αἰσθημα καὶ δὲ μπόρουσε πιά ν' ἀντισταθῇ στὴ γλυκεῖα γοητεία πού ἐξασκοῦσε ἡ Γιασμίνα ἀπάνω του.

Τὴν ἀγαποῦσε μάλιστα ἀκόμη περισσότερο, γιὰτί ἔβλεπε πὼς ἦταν μιά δυστυχισμένη αἰχμαλωτὸς ἡ ὁποία προσπαθοῦσε νὰ προσκολληθῇ ἐπάνω του σὰν σὲ σάνδιαν σωτηρίας.

Ὁ Ἄφσεν δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει. Οἱ Μουσουλμάνοι δὲν ἀστεϊεύονται σὲ ζήτημα τῆς πίστωσης τῶν συζύγων

ΓΙΑΣΜΙΝΑ

Ἐσέκωσε τὸ πέπλο τῆς ἀγαπημένης του.

Ἡ ΟΥΓΚΕΤΤΑ ΝΤΥΦΛΟΣ καὶ τὴν «Γιασμίνα».

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΟΥΓΚΕΤΤΑ ΝΤΥΦΛΟΣ :
Γιασμίνα.
ΛΕΩΝ ΜΑΤΟ :
Ἐκτωρ Γκραντιέ.
ΚΑΜΙΛΛΟΣ ΜΠΕΡΤ :
Ἄφσεν.

των. Μιά σκηνὴ ἔλαβε χώρα τότε μεταξὺ τῆς Γιασμίνας καὶ τοῦ συζύγου της. Ἡ Γιασμίνα, βλέποντας τὰ πράγματα νὰ φάνουν σὲ ἀπροχώρητο, προτίμησε τὸ θάνατο ἀπὸ μιά σκλαβωμένη ζωὴ. Χτυπήθηκε μὲ τὴν μ' ἓνα μαχαίρι ἐμπρὸς σὰ μάτια τοῦ περιτρουμένου συζύγου της.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ μπῆκαν μέσα σὲ τὸ διαμερίσμα, ὅπου εἶχε ἐκτελεσθῇ τὸ γόηγορο καὶ τραγικὸ αὐτὸ δράμα, βρῆκαν τὸν Ἄφσεν σὰν τρελλὸ νὰ προσφῇ ἀκατάληπτα λόγια. Μέσα στὴ δυστυχία του, εἶπε πὼς αὐτὸς χτύπησε τὴν Γιασμίνα καὶ παρεδόθη στὴν ἀστυνομία.

Ἐποφ' λούμενος τῆς ταραχῆς ἓνας ἀφοσιωμένος σκλάβος τῆς Γιασμίνας, πῆρε τὸ σῶμα της καὶ τὸ πήγε σὲ γιὰτὸ Γκραντιέ, λέγοντας :

— Σῶσε τὴν, ἀφέντη! Σῶσε τὴν, ἂν εἶνε ἀκόμα καιρὸς.

Ὁ Ἐκτωρ Γκραντιέ ἔσπυρε πάνω ἀπ' τὸ εὐδραστο αὐτὸ σωματὰ καὶ εἶδε πὼς ἔξοσε ἀκόμα. Μὰ δὲ θάροῦσε νάρη ὁ θάνατος, γιὰτί σχεδὸν τὸ αἷμα της εἶχε τρεῖς ἀπ' τὴ πλῆγῃ της. Μόνο μιά μετὰγγισις αἵματος θὰ μπόρουσε νὰ σώσῃ τὴν Γιασμίνα. Τότε ὁ γιὰτρός Γκραντιέ, ὁ παιδικὸς τῆς φίλος πού ἦταν σχεδὸν σὰ μεγάλος ἀδελφὸς της, δὲν ἔδιστασε νὰ δώσῃ τὸ δικὸ του αἷμα.

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε : Τὸ καθαρὸ αἷμα τοῦ Ἐκτορος Γκραντιέ ἀνάστησε τὴν Γιασμίνα.

Ὁ Ἄφσεν, ὥστόσο πού εἶχε φυλακιστεῖ ὡς δολοφόνος τῆς συζύγου του, διατάχθηκε καὶ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο. Ἡ ἀθώωσις του μόνο τοῦ ἔδινε ὑπομονή. Προσευχόταν σὲ τὸν Ἀλλὰχ μὲ γαλήνη καὶ περιμένη τὴν τελευταία του στιγμή.

Ὁ Ἐκτωρ Γκραντιέ, πού ἀγαποῦσε πιά τρελλὰ τὴν Γιασμίνα, δὲ μπόρουσε ν' ἀνεχθῇ αὐτὴ τὴν ἀδικη καταδίκη. Δὲν ἤθελε ἡ μελλοντικὴ εὐτυχία του νὰ σκοτεινιάσῃ ἀπὸ τὴ σκιά μιάς τύψεως. Ἀποφάσισε νὰ κάμῃ ὅτι ἦταν δυνατό γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἄφσεν καὶ γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τ' ἀπαιτούμενα χορήματα γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃ, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, τὴ ζωὴ τοῦ καταδικασμένου.

Ὁ μὲτῃς τῆς Τύνιδος δέχθηκε εὐχαρίστως τὴν ἐξαγορὰ τῆς καταδίκης τοῦ Ἄφσεν καὶ ἔτσι ὁ τελευταῖος σῶθηκε καὶ ἐλευθερώθηκε.

Ὁ ἴδιος ὁ δόκτωρ τοῦ ἀνάγγειλε τὴ χάρις του.

— Ὁ Ἀλλὰχ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ ὁ προφήτης του... Σὲ κάθε πρᾶγμα φανερῶνται ἡ θέλησις του, εἶπε ὁ Ἄφσεν, ἀφήνοντας τὴ φυλακὴν τοῦ ὅπου εἶχε περάσει τόσες θλιβερὲς ἡμέρες.

Ὅστόσο νόμιζε πὼς ἡ Γιασμίνα εἶχε πεθάνει. Μὰ μόλις ξαναγύρισε σὲ τὸ παλάτι του ἓνας ὑπηρέτης του πῆγε καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ὁ γιὰτρός Γκραντιέ τὸν περιμένε σὲ τὸ σπίτι του.

Ἐτρεῖσε ἀμέσως νὰ βρῇ τὸν γιὰτρό.

Ἡ ἐκπλήξις του δὲν περιγράφεται, ὅταν φτάνοντας σὲ τὸ σπίτι τοῦ Γκραντιέ, βρῆκε ἐκεῖ τὴν Γιασμίνα, πού τὴ νόμιζε γιὰ πεθαμένη.

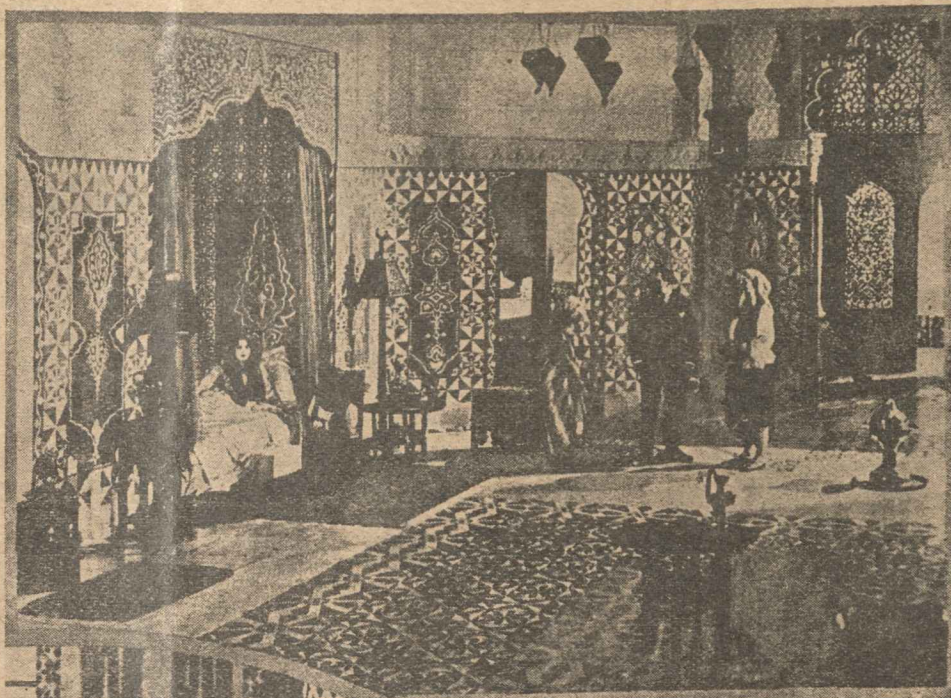
Ξαφνιασμένος στάθηκε καὶ τὴν ἐκοίταζε.

— Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ κομωδία ! εἶπε.

Ἡ Γιασμίνα στεκόταν ἀμίλητη.

Τότε, ὁ Ἐκτωρ Γκραντιέ ἐξιστόρησε στὸν Ἄφσεν τὸ θαῦμα χάρις σὲ ὁποιοὺς σῶθηκε ἡ Γιασμίνα. Τοῦ εἶπε ἀκόμα ὅτι ἂν δὲν κατάρθωνε νὰ ἐξαγοράσῃ μὲ τὸ χρῆμα τὴ ζωὴν του, ἡ Γιασμίνα καὶ αὐτὸς θὰ ἐπεφταν σὰ πόδια τῶν δικαστῶν γιὰ νὰ διακηρύξουν τὴν ἀθωότητά του. Συγχρόνως ἡ Γιασμίνα ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ἄφσεν γιὰ τὸ κακὸ πού τοῦ εἶχε κάμει, μὲ τὸν εἶπε ὅτι δὲν ἔφταιγε αὐτὴ γιὰτί οἱ ἄλλοι τὴν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Ὁ Ἄφσεν τοὺς ἀκούε σιωπηλὸς χωρὶς νὰ

Ὁ Ἐκτωρ Γκραντιέ εἶχε τὴν ἄδεια νὰ μπαίνει σὲ τὴν γυναικωνίτη.

προσφῇ οὔτε μιά λέξη.

Σὲ τέλος εἶπε μονάχα, κουνιώντας μὲ σκέψιν τὸ κεφάλι του.

— Ὁ Ἀλλὰχ ἔχει μόνο ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο μας, εἶνε περισσότερο ἔνοχος. Ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα ἀλλὰ ἐσὺ Γιασμίνα δὲν μ' ἀγαποῦσες. Ἴσως δὲν φταίει καὶ κανένας μας.

Εἶχε καταλάβει, ὅτι ἡ Γιασμίνα ἦταν πιά νεκρή γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ μουσουλμανικὸν κόσμο. Ἡ φυλὴ τῆς μητέρας της εἶχε νοιώσει τὴ φυλὴ τοῦ πατέρα της.

Καὶ πράγματι λίγες μέρες ἀργότερα, ἓνα βαπόρι τῆς Ὑπερωκεανείου Ἀτμοπλοίας μετέφερε στὴ Γαλλία τὸν Ἐκτορα καὶ τὴν Γιασμίνα. Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ παντρεύτηκαν καὶ ἔζησαν εὐτυχισμένοι στὴν Εὐρώπῃ. Ἡ Μουσουλμάννα Γιασμίνα εἶχε πεθάνει πιά καὶ μιά Εὐρωπαία εἶχε γεννηθῇ.

Ἡ Εὐρωπαία αὐτὴ ἦταν ἓνα λεπτοκαμμένον καὶ μυροβόλο λουλούδι, ἓνα τέλειο λουλούδι τοῦ Παρισιῶ... Τίποτε δὲ φανερώσει πιά τὴν Μουσουλμανικὴν καταγωγὴν της.

Ὁ Ἄφσεν εἶδε μὲ κατάπληξιν νὰ παρουσιάζεται ἡ Γιασμίνα, πού τὴ νόμιζε γιὰ πεθαμένη.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΟΥ

Δυό δολοφόρα μεσάνυχτα περιπλανιόταν μέσα στο άπέραντο δάσος του Χο-Κόγκ ο ύπολογος Γουίλιαμς κ' είχε απελπιστεί, γιατί δεν θα μπορούσε να ξανάβρη πιά τους συντρόφους του.

Τά λίγα τρόφιμα που είχε στο δάσκι του είχαν τελειώσει και η πείνα είχε άοκσει να τον βασανίση. Έξαφνα είδε μπροστά του ένα μινωπάτι και μία κρανή χαράς του ξέφυγε κ' έτρεχαν με βήμα του. Περίπατησε μισή ώρα ακόμη και βρόδθηκε, άξαφνα μπροστά σ' ένα μικρό ξύλινο σπίτι. Έκτύπησε δυνατά την πόρτα κι άμέσως άκουστηκε από μέσα μία τρομαγμένη γυναίκα φωνή που ρωτούσε σε άγγλική προφορά :

— Ποιος χτυπά ;

— Ο Γουίλιαμς, συγχινημένος που άκουσε μέσα σ' αυτή την άγρια έρμιά τη μητρική του γλώσσα άπάντησε με παρακλητική φωνή.

— Σας παρακαλώ, άνοιξτε. Είμαι άξιωματικός του Άγγλικού Στρατού και έχασα το δρόμο μου. Ζητώ άσυλον.

Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε μία ώραϊότατη νέα γυναίκα με ξανθά μαλλιά. Τό όρος της έδειχνε κατάπληξη, στη θέα όμως του νεαρού ύπολογου χαμογέλασε ευγενικά και του είπε :

— Περάστε μέσα, Κύριε. Ο άντρας μου όπου νάναι θάρρη και θα σας οδηγήση να βρήτε το δρόμο σας. Ξέρει σπιθαμή προς σπιθαμή το μέρος.

Ο Γουίλιαμς, αστισμένος από την ανέλπιστη αυτή εύτυχία, προχώρησε μέσα. Άμα συνήλθε, διηγήθηκε στην Κυρία την περίπετειά του και στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη ή άπορία γιά τη διαμονή των συμπατριωτών του σ' αυτό τό μέρος.

Η νέα Κυρία τό άντελήφθη άμέσως και χωρίς

να περιμένη σχετική έρώτηση, του είπε :

— Ο άντρας μου είναι ο Δόκτωρ Μόρνεν.

— Ο Δόκτωρ Μόρνεν ; 'Ο διάσημος μικροβιολόγος ;

— Μάλιστα. Έχει έλθει εδώ γιά την παρασκευή ενός όρου από τό δηλητήριο όρισμένον φειδιών του τόπου. Είμαστε τώρα δυό χρόνια.

Δυό χρόνια ;

— Ναί ! Δυό χρόνια ! Μόλις είχαμε παντρευτεί και άποφάσαμε να κάνουμε αυτό τό ταξίδι.

— Μας πώς περνάτε έσεις εδώ πέρα ; Φαντάζομαι ότι θα πλήτετε σ' αυτή την έρημιά.

— Ένας στεναγμός ξέφυγε από τό στήθος της Κυρίας Μόρνεν. Ο Γουίλιαμς κατάλαβε και της είπε μ' ευγένεια.

— Νά με συγχωρήτε πολύ. Ήταν ίσως αδιάκριτη ή έρώτησίς μου.

— Όχι ! Αφήστε με νά σας πω τά βάσανά μου. Μου φαίνεται πως αυτό θα με άνακουφίση κάπως. Έχω δυό χρόνια νά μιλήσω με κανένα. Ο άντρας μου όλη μέρα γυρίζει μέσα στο δάσος κ' έγώ κάθομαι εδώ κλεισμένη και λιώνω από πλγήξη. Τό βράδυ που θάρρη μόλις αλλάζουμε δυό λόγια ψυχρά και τυπικά. Μ' αγαπάει έν τούτοις. Τό αισθάνομαι. Άλλά την έπιστήμη του την αγαπάει περισσότερο. Διαφορετικά δεν θα με είχε τόσον καιρό νά σιγοπεθαίνω σε αυτό τό μέρος.

— Όσο μιλούσε τόσο μεγάλωνε ή συγκίνησή της. Τά μάτια της είχαν πλημμυρήσει δάκρυα.

— Έτσι έχάθησαν μίαν δολοφόρη ώρα κ' έκούβεντασαν. Η μάλλον ή κ. Μόρνεν μιλούσε κ' έλεγε τόν πόνο της και ο Γουίλιαμς την άκουε και την κυτούσε με άπέραντη συμπάθεια. Είχαν γίνει πιά δυό καλοί φίλοι όταν γύρισε ο Μόρνεν. Με μεγάλη του έκπληξη άντίκρυσε τόν Γουίλιαμς, ο όποιος έσπευσε νά συστηθή και νά έξηγήση την παρουσία του στο σπίτι.

Τόν παρεκάλεσε έπειτα νά του δείξη τόν δρόμο.

— Τώρα είναι πολύ άργά, είπε ο Μόρνεν μ' ευγένεια. Μένετε άπόψε και αύριο ξεκινάμε μαζί. Είναι όκτω ώρες μέσ' από τό δάσος ως πού νά βρούμε τό μεγάλο δρόμο που θα σας οδηγήση στο Φιλοτόγκ που θέλετε νά πάτε.

Και γυρίζοντας στη γυναίκα του :

— Έντιθ, ρώτησε, δεν έχεις αντίρρηση, ε ;

— Όχι βέβαια άπάντησε πρόθυμα ή Έντιθ. Ο κ. Γουίλιαμς μπορεί νά μείνη δέσε μέρες θέλει νά ξεκουρασθή.

Ο Γουίλιαμς μόλις κατόρθωσε νά ψελλίση τυπικές ευχαριστίες.

— Μά θα ήταν κατάχρησις της καλοσύνης σας.

— Τι λέτε, φίλε μου, έκανε ο Μόρνεν. Πιά μας θα ήταν μεγάλη χαρά νάχουμε τη συντροφιά σας. Σ' αυτή την έρημιά που ζούμε διηγούμε γιά συντροφιά. Δεν είναι έτσι, Έντιθ ;

Η Έντιθ έκούνησε τό κεφάλι της κ' άναστενάξε.

— Τότε μένω ως πού νά με δώξετε, έγέλασε ο Γουίλιαμς.

— Δηλαδή γιά πάντα, είπε εύθυμα ο Μόρνεν.

Τό άλλο πρωτό ο Γουίλιαμς ξεκίνησε άργά. Ο Μόρνεν είχε ήδη φύγει γιά την συνηθισμένη έκδρομή του μέσα στο δάσος. Η Έντιθ

Αφ'ησαν τόν έρωτά τους νά τους μεθύση...

περίμενε νά σηκωθή ο ύπολογος και μόλις τόν άκουσε νά πηγαίνόχεται στο δωμάτιό του τού εφώνασε :

— Καλέ, τί ύπνορας πού είστε ! Είναι μεσημέρι πιά. Έλάτε νά περπατήσουμε λίγο.

Μετά ένα τέταστο ο Γουίλιαμς και ή Έντιθ ήταν μέσα στο πυκνό τό δάσος. Περπατούσαν κοντά — κοντά και στά πιά δόβοτα μέρη έπιαναν τά χέρια τους. Σε μία τέτοια στιγμή χωρίς νά καταλάβουν πώς, εφύθησαν άγκαλιασμένοι. Τά δυο σώματα νεανικά τους σώματα έμαγνητίστηκαν και αψόδημη, άλλά, φυσικά, έφιλήθησαν παρ'άφρη.

Όταν τό μεσημέρι έγγιζε γιά τό πρόγευμα ο Μόρνεν άμέσως ύποπτευόχεται τη στάσι και τών δυό νέων άπέναντί του. Φανόντουσαν ένοχοι. Έλειπε ή χθεσινή άπότης, ή χθεσινή άφέλεια. Τά χαμηλωμένα μάτια της Έντιθ, ή πολύ τυπικότης τού Γουίλιαμς και ο τρόπος πού άπέφυγε νάπενθύνη τόν λόγον στην Έντιθ, δεν άρσαν καθόλου. Δεν είχε τόν τούτοις τίποτε. Τό βράδυ ή ύπνοια του έδυνάμωσε περισσότερο από μερικά έκφραστικά βλέμματα πού είδε ν' αναλλάσσον οι δυό έρωτημένι. Ί. Θέλησε όμως νά βεβαιωθεί νά δη με τά μάτια του. Τό άλλο μεσημέρι όταν γύρισε σπίτι κρατούσε μίαν άγ'αλιά άγρολούλουντα πού είχαν ένα δυνατό και παράξενο άρωμα. Τά τοποθέτησε μόνος του στα δυό μεγάλα βάζα της τραπεζαρίας και άφού έγραγαν έγυγε πάλι γιά τό δάσος. Μόλις έμειναν μόνον οι δυό νέοι έκάθησαν στο χαμηλό ντιβάνι και άφησαν τόν έρωτά τους νά τους μεθύση μέσα στα χάρια και στα φίλια. Λίγο — λίγο νά νάρρη τους παρέλυνε και έτσι άγκαλιασμένοι πέσανε σε βαρύν ύπνο. Τά λουλούδια πού είχε φέρει ο Μόρνεν είχαν την ιδιότητα ν' άποκοιμίζουν.

Όταν ύστερα από δυό δολοφόρες ώρες, πού είχε περάσει πιά ή ένέργεια τών ναρκωτικών λουλουδιών, άνοιξαν τά μάτια τους, άντίκρυσαν άπέναντί τους τό Μόρνεν, πού κατεγίνετο νά καθάριξη τη σύγγγιά του. Τρομαγμένοι και ντροπισμαμένοι από την έρωτική στάση τους κυτούσαν τόν Μόρνεν χωρίς νά μπορούν ν' άρθρώσουν λέξη.

— Νά με συγχωρήτε πού σας ένοχλώ με την παρουσία, μου, είπε με προσποιητή άπάθεια ο Μόρνεν. Θά φύγω άμέσως.

Ο Γουίλιαμς και ή Έντιθ έξακολουθούσαν νά τόν κυτούν άποβολομένοι.

— Τά και ιένα τά φειδια μου ! είπε πάλι ο Μόρνεν. Πώς νά μ'ήν τ' αγαπά ; Θά μπορούσα χωρίς αυτά νά σας περιουρήθω σήμερα όπως άξίζει.

Η Έντιθ έγούρλωσε τά μάτια της και άφησε ένα ξεφωνητό τρόμον.

— Μην ταράζεσαι, γυναικούλα μου. Πρόόλιγαν λεπτών έκανα και στους δυό σας από μίαν ένεση. Με τη διαφορά ότι ή μία μόνον ήταν δηλητηριώδης, και φέρνει ένα είδος έλκους μέλις ένεργη. Μία υπερδιέγερση τών αισθήσεων, μίαν επιθετικότητα προς μετάδοσιν της ασθένειας άκριβώς όπως ή λύσσα. Δυό-τρείς ώρες μία φροβερή άγωνία κ' έπειτα ο θάνατος. Έτσι κ' οι δυό θα πεθάνετε. Άλλά ο ένας θα θανατώση τόν άλλον. Γιατί ή άλλη ένεσις είχε καθυρό νεράκι.

— Καθαρό νεράκι, ξαναείπε και άφησε ένα σαρκαστικό γέλιο πού άτίλωσε ένα οίγος θανάτου στο δωμάτιο, ενώ συγχρόνως έβήκε κλειδώνοντας πίσω του την πόρτα...

Έμειναν καθηλωμένοι στο ντιβάνι, χωρίς νά μιλούν. Άρξισαν νά κυττάζονται με φόβο, με άγωνία. Καθένας από τους δυό προσπαθούσε ν' άντιληφθή άν σ' αυτόν είχε γίνει ή καταραμένη ένεσις και περιμενε νά εκδηλωθούν τά πρώτα συμπτώματα. Έμειναν σε άπόσταση και ο ένας υπέβλεπε τις κινήσεις τού άλλου. Μία δολοφόρη ώρα πέρασε έτσι σ' αυτή τη βουβή θανάσιμη άναμονή, όταν στην ευδαισθητη καρδιά της Έντιθ ύπερβόχισε ο έρωτας από τό φόβο τού θανάτου. Έπλησίασε τόν Γουίλιαμς και του είπε :

— Αγαπημένο μου, δει γίνη ός γίνη. Άς πεθάνουμε μαζί. Μέσα στην άγκαλιά σου θάνη γλυκός ο θάνατος.

Ο Γουίλιαμς πού ο τρόπος τού είχε παγώσει την καρδιά είδε καθαρά σ' αυτή τη διάθεση της Έντιθ τό καταραμένο δηλητήριο πού άρχισε νά ένεργή. Στην άρχή προσπάθησε ν' άποφύγη τό άγκαλιάσμά της, άλλα εκείνη παράφορα έκόλλησε τά χείλη της στο στόμα του. Τήν άπώθησε με άπελπισία, άλλα ή Έντιθ έξακολουθούσε νά σφίγγεται άπάνω του με έξαιρετική θερμότητα πού έδυνάμωσε από την αντίστασι τού αγαπημένου της.

— Όχι, χονσέ μου. Μη φεύγεις. Αγκαλιάσε με και σύ. Ο Γουίλιαμς έβεβαίωθηκε. Δεν χωρούσε άμφιβολία. Σ' αυτήν είχε

ΤΗ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

Ο ΘΕΑΤΡΙΝΟΣ

Ο πατέρας κ' ή μάνα άκούγαν προσεχτικά και με μεγάλο σεβασμό τις Μοίρες πού είχαν μαζευτεί γύρω άπ' τη κούνια τού νεογενήτου παιδιού τους :

— Παιδί, θά γίνης ώμορφο και ξακουστό παλληκάρι, έλεγε ή μία άπ' τις Μοίρες. Ο λαός θά σε χειροκροτεί κ' οι φίλοι σου θά σέβωνται τό όνομα σου τρελλό άπ' τόν ένθουσιασμό τους. Θά φέρης χαρό διήδημα στο κεφάλι σου, ν' αγαπηθής από έκαστό ήρωή, θά κάμης τόν κόσμο νά γελάει, νά κλαίη, νά τρέμη, ν' ανακινήσει. Οι ποιητές θά σκορπίζουν τά μαργαριτάρια τους μπρός στα πόδια σου και με την άθάνατη λύρα τους θά τραγουδήσουν τη δόξα σου. Τό φαρμάκι και τό μαχαίρι δέ θά μπορούν νά σε βλάψουν και τ' όνομά σου θά περνή περήφανα πάνω από τά βουνά και τά πέλαγα.

Η μητέρα άκούοντας τά λόγια αυτά γονάτισε δακρυσμένη γιά ν' εύχρησθήση την καλή Μοίρα... Άλλά ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε και ή μητέρα ή Μοίρα της άθάνατης δόξης.

— Δέ μπορεί νά πάρω πίσω τά δώρα πού τού χάρισαν οι άλλες άδελφές μου, άλλα νά τί προσχετεύω θέλοντας νά τις τιμωρήσω έκαστή με λημμόνησαν : Τά χρυσά διαδήματα θάμει από στρατηγάτο, θ' άγίαση, θά κλάψη, θά γελάση γιά νά διασκεδάση όποις θά τόν άκούσει. Κι' αυτοί άκόμα πού θά χειροκροτούν δέ θά γιν' η' αυτόν καμιά έκτίμησι και θά τού φέρονται όξω από τό όνομα όπως κοινούς πολίτες. Όταν τ' όνομά του θά φτάση έξω από τούς μισούς, ο λαός πού τόν ελάτρευε ως τότε σάν είδωλο, θά τόν γκερμήσι και θά χαρίση την δόξα και την έκτίμησι σου σ' άλλον. Η δάφνη θά μαραθρή γιά πάντα μαζί με τό στεφάνι σου θά πεθάνη μία δυστυχισμένη, έρημος, λησιμονημένος και πάλι δέ θ' άφήση πίσω του, τίποτα...

— Τι θά γίνη λοιπόν τό παιδί μου ; ρώτησε μ' άγωνία και τρέμο ο πατέρας του.

— Θά γίνη θεατρίνος ! είπε ή Μοίρα και χάθηκε...

Σάρα Μπερνάρ

ήτα ή ένεσις.

Μη μ' άγγίξεις, φώναξε άγρια. Άλλά ή Έντιθ μ' όλοένα μεγαλύτερο έρωτικό πάθος έκόλλωσε άπάνω του.

Ότε ές ένστικτον τά χέρια τού Γουίλιαμς, στην άπεγνωσμένη καρδιά του κατά της θανατηφόρου αού της περιπέτσεως, έσφίχτηκαν με δύναμη γύρω από τό λαιμό της Έντιθ.

Τό προσώπο της άρχισε νά μελανιάζει, τά μάτια της πεσάχτηκαν έξω από τις κόγχες και ή έκφρασις της πήρε τόση τρομακτική άνηχητη πού τά χέρια τού Γουίλιαμς παρέλυσαν και άφήσαν νά κυλάει βράν πάνω στο ντιβάνι τό άνηχο πιά σώμα της Έντιθ.

Ο Γουίλιαμς ένοιωσε τό κυαλό του νά σαλεύη. Δεν μπορούσε νά πιστέψη πως όλα αυτά πού συνέβησαν τόσο γοργά ήταν αλήθεια. Όχι ! Όχι ! Ήταν ένα κακό όνειρο, ένας έφύλης. Άρπαξε τά χέρια της φωνάζοντας με παραφορά :

— Έντιθ ! Έντιθ ! Αγαπημένη μου ! Μίλήσέ μου.

Άλλά τά χέρια της Έντιθ έπεσαν ξερά. Ένα οίγος τόν πάρεψε. Έτρεξε σάν τρελλός στην πόρτα και με όλες τις δυνάμεις πού προσπαθούσε νά τήν άνοίξη. Τού χάσαν όμως ! Σύν μεθυσμένης με βήματα τρικλίζοντα έγγιωσε κοντά στο πτώμα, έπασε άπάνω του και άρχισε νά κλαίη με λυγμούς...

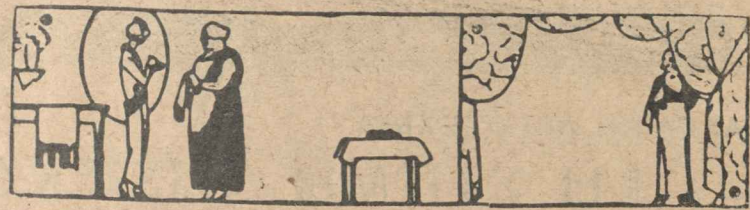
Σε λίγο, χωρίς θόρυβο ή πόρτα μισάνοιξε και μ' ένα διαβολικό γέλιο, έκούστηκε νά λη ο Μόρνεν.

— Όχι, μου ύπολογέ! έλ αίζω ή λύγες ώρες πού έχεις άκόμα νά ζήσης νά περάσουν ευχάριστα με τη συντροφιά της γυναίκας σου ! Σε σένα έχω κάνει την ένεσι ! Γελάστηκες όμως και την ένεσι !

Η φωνή τού ήταν ήρπια και διαταρακτική πού σφοδρά φειδιού.

Ο Γουίλιαμς γ'οι-οι και κεφάλι και μοίρη πού έπαιζε με τη στυγνή μορφή τού Μόρνεν μέσα άπ' την αναμμένη πόρτα πού έβγαζε : ξανακλείστηκε βαρύν σάν ταφόπετρα.

K.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

200.000.000... φελοί την ήμέρα

Η χρησιμοποίησις τών φελών γιά τό βούλωμα τών μπουκαλιών είναι πολύ παλιά, καθώς άπεδείχθη από τις άνασκαφές της Πομπηίας. Σήμερα είναι τόσο διαδεδομένη σ' όλο τόν κόσμο, όστε ύπολογίζεται ότι ή κατανάλωσις τών φελών φθάνει τά διακόσια εκατομμύρια την ήμέρα. Στην Άγγλία μόνά και σίς άποικίες της χρησιμοποιούνται 40 εκατομμύρια φελοί την ήμέρα !

Σε 20 εκατομμύρια άνδρόνται οι φελοί πού χρησιμοποιούνται γιά τις μπουκάλες της σαμπάνιας πού καταναλώνονται ήμερησίως σ' όλο τόν κόσμο.

Ο φελός όμως δεν χρησιμεύει μόνο διά τό βούλωμα μπουκαλιών. Με φελο γίνονται ακόμη και έργα τέχνης. Έτσι τελευταίως στο Παρίσι έγινε μία άριστουργηματική έκδοσις τού «Δόν Κιχότι» τυπωμένη με δύο χρώματα πίνω σε λεπτότατα φύλλα φελοφύ.

Τό σπίτι... τών χήρων

Στη Φραγκφούρτη ιδρύθη έσχάτως τό «Σπίτι τών χήρων». Δεν πρόκειται βέβαια περί κανενός φιλανθρωπικού ιδρύματος γιά τους χήρους.

Τό «σπίτι» αυτό πού είναι ένα πραγματικό παλάτι, ιδρύθη διά τών χρημάτων ενός βαθυπλούτου τραπεζίτου και άποβλέπει στην προστασία και άνατροφή τών μικρών πού έχασαν τις μητέρες του.

Κάθε χήρος πού έχει παιδιά μπορεί νά τά έμπιστευθή στους καλούς παιδαγωγούς τού ιδρύματος, πληρώνων άναλόγως τών πόρων του ή και δωρεάν έφ' όσον δεν έχει χρήματα. Τά μικρά αυτά βρισκουν μέσα στο «Σπίτι τών χήρων» όλη τη στοργή και τις φροντίδες πού δεν θά μπορούσαν νά βρουν στο σπίτι τους και διάσονται, άναλόγως της κλίσις πού θά δείξουν, διάφορα επαγγέλματα.

Ο «Σύνδεσμος της σιωπής»

Μία έξυπνη και χαριτωμένη άμερικανίς, ή Μίς Ίσακ Ράις, άδηλασμένη από τόν άνυπόφορο θόρυβο της άμερικανικής ζωής, έοικνε νά ιδρύση έναν σύνδεσμον Σιωπής. Και μέ... άμερικανικήν ταχύτητα άρχισε τελευταίως νά πραγματοποιή την σκέψιν της αυτήν. Διαθέτουσα μεγάλην περιουσίαν προσέλαυσε πολλά μέλη στο σύνδεσμό της, τά όποια με φανατισμόν προπαγανδίζουν ύπνο τής... σιωπής. Έτσι ένα πρωτό, προ μηνός οι Νεοορκέσι είδαν μ' έκπ ης τους τρία άεροπλάνα νά σκορπίζουν πάνω από την πόλι μικρά κόκκινα χαρτιά, έπάνω στα όποια ήταν γραμμένο τό έξης :

«Σιωπή ! Σιωπή ! Μόνον τότε θά εύτυχήση ο άνθρωπος, όταν πάψη νά κινή θόρυβο !»

Όπως καταλαβαίνετε ή προκηρύξις αυτής προήρχοντο από τόν Σύνδεσμον της Σιωπής.

Μεταξύ τών πρώτων άρθρων τού καταστατικού τού Σύνδεσμου αυτού περιλαμβάνεται και ή κατάργησις τού... πιάνου !...

Αν κατόρθωνε ή Μίς Ράις νά ιδρύση και στας Αθήνας ένα παρόμοιο τμήμα τού Σύνδεσμου της, θά την εύχνομουνόμαστε βαθύτατα.

Αιώνέβιο άντρέγγυνο

Στό Κόισμου της Άγγλίας, ο κύριος Όσκαρ Σάγιαδ, ηλικίας 126 χρόνων και ή κυρία Φύλλις Σάγιας, τό γένος Πίλμον, ήλικας 118 χρόνων έώτασαν πρό μηνός έπίσημως την εκατονταετηρίδα τού γάμου των !... Μεταξύ τών προσκεκλημένων παρίσαντο 712 άπόγονοι των !...

Μία ενδιαφέρουσα στατιστική

Στό Παρίσι υπάρχουν σήμερα 208.352 σκύλοι, καταγεγραμμένοι και πληρώνοντες τόν φόρον των. Τό 1924 άπ' όλον αυτόν τόν αριθμόν τών σκύλων προσεβλήθησαν από λύσσα μόνον τριάντα. Τά τριάντα όμως αυτά λύσσασμένα σκυλιά εδάγκωσαν 208 πρόσωπα, τά όποια και έθεραπεύθησαν ύσπερστά την γνώσιν και όδυνησάτην άντίστοιχην θεραπείαν.

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Από το περίφημο βιβλίο του Καμύ-Λαβύ]

«Η μετριοφροσύνη του Ναπολέοντος. — Η δόξα... όχληρά! — Πώς υπεδέχθη την καταστροφή του 1814. — Απαντήσεις σε κά-
λκας. — Πώς περνούσε την ημέρα του. — Η μανία του με την θερμάστρα. — Συζητήσεις με τον ύπνρητή του. — «Όταν ή-
μουν άνθυπολοχαγός...» — Ο Ναπολέων, εύθυμος — Πώς έργο ζεταν. — Ένα άνεκδοτο της... τρυφερότητας του. — Πώς έφερετε
στους ύπνρητάς του. — Η επίσκεψης του στα διαμερίσματα της Αυτοκρατορίας. — Ποία φαγητά προτιμούσε κ. τ. λ. κ. τ. λ.

«Όση δόξα κι' αν απέκτησε, κι' όσα μεγαλεία κι' αν έ γνώρισε στη
ζωή του ο Μέγας Ναπολέων δεν έπαισε να είναι στο βάθος ένας
άπλος άστος. Ένώ κάθε άλλος στη θέση του θα έθαμβόνατο
από την άποψη άνοδο του στα ύψητα, ο Ναπολέων δεν χαλάρησε
πολύ, ο Ναπολέων δεν μετέβαλε διόλου ούτε τον χαρακτήρα
του, να ούτε και τις συνήθειές του.

Σε όλες τις περιόδους της πολυταράχης ζωής του παρέμεινε ο
ίδιος, λιτός, έγκρατος, άφελής, μετριοφρων. Ένώ η νίκης του κα-
τέπλησαν όλον τον κόσμο, ο ίδιος δεν έβγαίνει ποτέ να διατυμα-
νίστη στους συμπατριώτες του. Κάποτε του επρότειναν να γυρίσει στο
Παρίσι. Είπ. κεφαλής του νικηφόρου στρατού του, ως θριαμβευτής.
Ο Ναπολέων, εις απάντησιν... έδούλωσε:

— Ποτέ μου δεν επεζήτησα το χειροκροτήματα! είπε Δεν είμαι
κανένας ήρωας μελοδράματος!

Να και μια άλλη απόδειξη της φυσικής του με-
τριοφροσύνης:

«Όταν έβγαίνε περίπατο, όταν εμφανιζόταν για
οποιοδήποτε λόγο σε κανένα δημόσιο μέρος, ο λαός
που τον έλάτρευε τον περιέκυλλε επευφημώντας
τον. Η ένθουσιώδης αυτή ήχοδοχή όμως, αντί να
τον κολαούσε, τον... ένοχλούσε. Και κάποτε δεν
κρατήθηκε και έξέφρασε στον έμπιστο του Μπουρ-
γιόν το κρυφό του αυτό παράπονο:

Τι εύτυχιμένος που είσαι, καίμενε Μπουρριέν,
που είπες, που δεν είσαι άναγκασιένος να γίνεσαι
κάθε τόσο... θέατρο, σαν κι' έμένα! Τι να γίνη δ-
μως!... Είναι βλέπεις ή μοίρα μου, είναι το καθήκον
μου, να εμφανίζομαι έτσι στα πλήθη... Νάξερεις
όμως πόσο με στεναχωρεί αυτό...

Θέλετε κι' άλλες άκόμη αποδείξεις;
Καθώς αναφέρει ο Ζιραρδίνος, όταν επρόκειτο να
του άπαγγείλουν στις επίσημες τελετές κανέναν λόγο
και του πήγαινε — όπως είν' η συνήθεια — το χει-
ρόγραφο να το διαβάσει προηγουμένως, έφροντιζε,
με μεγάλη προσοχή, να σβήνη... κάθε επαινετική
λέξη που απευθυνότο στο άτομο του!

Και άκόμη: «Όταν επρόκειτο να γραφούν ή έ-
πιγραφές της «Θριαμβευτικής Αψίδος» το ίδιότιτο επρότεινε να
αναγραφη το όνομα του Ναπολέοντος συνοδευόμενο από τους τί-
τλους του «Αυγούστου» και του «Γερμανικού». Ο Ναπολέων όμως
άρνήθηκε:

— Ο τίτλος μου, είπες, είναι «Αυτοκράτωρ των Γάλλων» και μου
έδωδ' από το λαό. Έτσι δεν μπορώ νάχω καμιά σχέση ούτε με
τον Αύγουστο, ούτε με τον Γερμανικό, ούτε καν με τον Καίσαρα!..

Η θαυμαστή του αυτή ταπεινοφροσύνη δεν τον εγκατέλειψε
ποτέ. Σ' αυτήν καίτοι όφειλεται και ή στωϊκή του έδαιξε όταν
αργότερα, ή μοίρα του έφάνηκε τόσο σκληρή.

Όταν, μετά την καταστροφή του 1814, του άνήγγειλαν ότι ή
Δυνάμεις αποφάσισαν να τον στείλουν εξόριστο στο ξερόνησο της
Ελβας, ο μέγας χθές άκόμη κοσμοκράτωρ δεν έταράχθηκε διό-
λου. Ο τότε «φρουράρχος των άνακτόρων» ντε Μπωσσέ που έσ-
πευσε να τον επισκεφθή άμέσως μετά την τρα-
γική άναγγελία, διηγείται στα άπομνημονεύ-
ματά του τα εξής:

— «Εύρηκα τον Ναπολέοντα ήρεμο, ή νηχο,
και άποφασισμένο... Τού πήλωνα για τη νήσο της
Ελβας: — Τό κλίμα είναι ύγιεινότατο κυθώς
μαθαίνω και οι κάτοικοι πολύ καλοί άνθρωποι,
μου άπήντησε. Δεν πιτεύω να τα περάσω ά-
σχημα, κι' έλπίζω να μην κακοπεράσω κι' ή
Μαρία-Λουίζα...»

...Όταν άκόμη ο Ναπολέων εύρισκετο στον
κολοφώνα της δόξας του, ο στρατόρχης Κέλ-
λεριαν έξήτησε την άδεια, έξ' όνόματος πολλών
πολιτών, να άνεύσει ένα μνημείο προς τιμήν
του. Ο Ναπολέων άνήχησε:

Μία τόσο μεγάλη τιμή από τους ύπνχους
μου, θα επθυμούσα να μου γίνη μόνο μετά το
θάνατό μου, άφήντησε, έάν και τότε εξακολου-
θούνα να με θεωρούν άξιο!

Αφού παρουνάσαμε, σε γενικές γραμμές, μιάν
ψη του χαρακτήρος του Ναπολέοντος, άς ρί-
ξουμε και μιά ματιά και στις συνήθειές του.

Κάθε πρωί, στις έπτά, ο άκόλουθός του Κων-
στάν, χωρίς καμιά διατύπωση έμπαινε μέσ στο
δωμάτιό του για να τον ξυπνήση. Τό τι αντί-

κρούσε, εκεί τότε, δεν περιγράφεται. Μέσ στην αυτοκρατορική κορ-
βατοκάμαρα βασιλευσε όχι πλέον άτασθαλία, άλλα πραγματι-
κή άναρχία! Τα ένδύματα του Αυτοκράτορος ήσαν πεταμένα θα και
κει: σε μιά γωνία βρισκόταν ριγμένη ή στολή του, στο πάτωμα ήσαν
σκορπισμένα τα παρσόνιά του, πίσω από κανένα έπιπλο το κα-
πέλλο του, και... ούτω καθ' έξη.

Η πρώτης ερωτήσεως του Ναπολέοντος σαν ξυπνούσε ήσαν σι-
ρεούτες: «τι ώρα είναι» και «τι καιρό κάνει έξω». Η μόνη πα-
λιτέλεια που επέτρεπε στον έαυτο του ήταν να έχη άναμνητή
σύμπα, χειμώνα — καλοκαίρι. Δοη ώρα έκαμε να τυθή το πρωί. Η
άποζητησις αυτής της «ζέσης» του είχε καταντήσει πραγματι-
κή μανία. Το μπάνιο του το έπερνε τόσο ζεσ. ό, που, καθώς διηγιέται
ο Μπουρριέν, ή κάμηση γέμιζε από άτιμο κι' αναγκαζόταν ν' άνοιξη
τα παράθυρα.

Μετά το μπάνιο, ο Κωνστάν του έκανε μασάζ με
κολόνια. Κατά την διάρκεια της εργασίας αυτής ο Να-
πολέων δεν έπαισε να κοινοποιή με τον άκόλουθό
του.

— Η Αυτού Μεγαλειότης, άναφέρει ο ίδιος ο
Κωνστάν, με ρωτούσε γι' έλα κάμει την προηγουμένη
μέρα. Αν έφαγα έξω, με ποιούς έφαγα, αν με είχαν πε-
ριποιηθή έκει όπου με είχαν κυλέσει, τι είχαμε φάει...

«Άλλοτε πάλι ήθελε να μάθη πόσο μου είχαν κοστίσει
διόφορες έδνιμασιές μου: του άνέφερα τα ποσά, και
τότε ο Αυτοκράτωρ έβαζε τις φωνές και μου έλεγε πως
δεν ήσαν αυτός άνθυπολοχαγός, έκανε πολύ λιγότερα
έξοδα... πως έδειχνόσε σ' ένα στού Ρόζ, ένα λιγύ-
στατήριο της εποχής εκείνης και πως έτωσε πολυ-
τελέστατα αντί δυό φράγκων! Άλλοτε πάλι ήθελε να
του διηγούμαι τις χίλιες δυό μυριάδιες και τα
τασκάματα των άλλων ύπνρητών...

Τό κοινοβιολόγημα αυτό διεκόπτετο καμιά φορά
από την έλευση του άνακτορικού ιατρού Κορβιζάο.

— Καλώς τον μεγάλο μου τσαλατάνο! του έλεγε
εύθυμα ο Ναπολέων. Δέ μου λέτε, γιατρέ, έπροφθά-
σατε να σκοτώσετε κανένα σήμερα το πρωί;

Ο Κορβιζάο που ήταν συνηθισμένος στις άσπεί-
τητες αυτές του Αυτοκράτορος δεν τάρχαν διόλου και άπαντούσε
άναλόγως.

— Υστερ' από το μασάζ, ο Ναπολέων φορούσε την κυλότητα του,
την ο ρ μ π — ν τ έ — σ α μ π ρ ο υ, και χωρίς να βγάλη άκίνητο
το νυχτικό του σκοοφό, εναιζόταν μοναχός του έμπρός σ' έναν κα-
θρέφτη που έκρατούσε ο ύπνρητής του. Σάν έτελειωνε το έξοσμο,
φορούσε τη στολή του, έπερνε την κοκκάλινη ταμπακέρα του — που
δεν άφηνε από το χέρι του, συνήθα, όλη την ημέρα — και περνούσε
στο ιδιωτικό γραφείο του όπου τον περιέμεναν οι γραμματείς του.
Ίδου πως άρχιζε ή ημέρα του άνθρώπου τον όποιον έτερε
όλη ή Ερώπη...

Άς δούμε τώρα πως ήργάετο:
Στο γραφείο του τον περίμενε το «ταχυδρομείο» της ημέρας:
βουνά από γράμματα. Ο Ναπολέων έννοιούσε ν'
άνο γη μόνος του όλα αυτά τα γράμματα! Έρ-
χιζε στο καθένα μιά ματιά, και σημείωνε ά-
μέσως την απάντησή. Όσα γράμματα δεν είχαν
ανάγκην άπάντησεως, τα έριχνε χάμω.

Τά γράμματα όμως στα όποια έπερσε να
δοθή απάντησις τα ταχυποιούσε, με ταχύντα
και άκριβεια, τοποθετώντας όλα τα όμοια πε-
ρίπου φύσεως χωριστά.

Αφού ξε μ π έ ρ δ ε υ ε έτοι την «τρέχουσα
άλληλογραφία» του, άνοιγε το φάκελο των δι-
πλωματικών έγγραφων και έδινε διάφορες δια-
ταγές. Τις διαταγές αυτές, ο Ναπολέων τις ή-
πηγόρευε, βηματίζοντας νευρικά μέσ στο δωμά-
τιο. Σπανίως έγραφε ο ίδιος. Τού ήσαν άρε-
τη ο τού να γράφη γιατί, νευρικός καθώς ήταν την
ώρα εκείνη, το χέρι του δεν πρόφτανε να πα-
ρακολουθή την σειρά των σκέψεών του. Δεν έ-
παινε στο χέρι του την πέννα παρά αν τύχαιε
να είναι μοναχός. Και τότε έσερνε καί άνατά-
λιπτες γραμμές πάνω στο χαρτί... που ούτε ο
ίδιος δεν μπορούσε να ξαναδιαβάση ύστερα... ό-
ποτε και έσχιζε νευρικά το γράμμα που είχε
γράψει για να το ύπαγορεύση απ' την άρχή στον
γραμματέα του.

Κατά την διάρκεια της πρωινής αυτής έ-
ργασίας, εκεί τότε, δεν περιγράφεται. Μέσ στην αυτοκρατορική κορ-
βατοκάμαρα βασιλευσε όχι πλέον άτασθαλία, άλλα πραγματι-
κή άναρχία! Τα ένδύματα του Αυτοκράτορος ήσαν πεταμένα θα και
κει: σε μιά γωνία βρισκόταν ριγμένη ή στολή του, στο πάτωμα ήσαν
σκορπισμένα τα παρσόνιά του, πίσω από κανένα έπιπλο το κα-
πέλλο του, και... ούτω καθ' έξη.

Η πρώτης ερωτήσεως του Ναπολέοντος σαν ξυπνούσε ήσαν σι-
ρεούτες: «τι ώρα είναι» και «τι καιρό κάνει έξω». Η μόνη πα-
λιτέλεια που επέτρεπε στον έαυτο του ήταν να έχη άναμνητή
σύμπα, χειμώνα — καλοκαίρι. Δοη ώρα έκαμε να τυθή το πρωί. Η
άποζητησις αυτής της «ζέσης» του είχε καταντήσει πραγματι-
κή μανία. Το μπάνιο του το έπερνε τόσο ζεσ. ό, που, καθώς διηγιέται
ο Μπουρριέν, ή κάμηση γέμιζε από άτιμο κι' αναγκαζόταν ν' άνοιξη
τα παράθυρα.

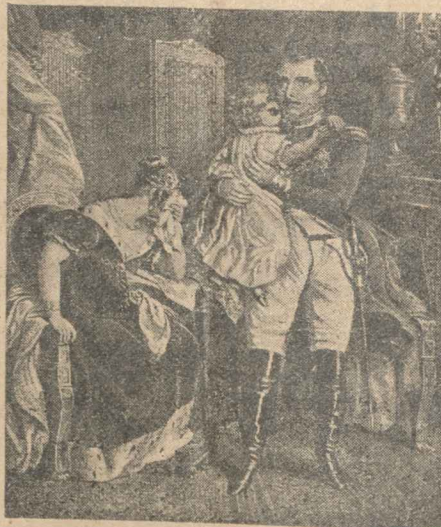
Μετά το μπάνιο, ο Κωνστάν του έκανε μασάζ με
κολόνια. Κατά την διάρκεια της εργασίας αυτής ο Να-
πολέων δεν έπαισε να κοινοποιή με τον άκόλουθό
του.

— Η Αυτού Μεγαλειότης, άναφέρει ο ίδιος ο
Κωνστάν, με ρωτούσε γι' έλα κάμει την προηγουμένη
μέρα. Αν έφαγα έξω, με ποιούς έφαγα, αν με είχαν πε-
ριποιηθή έκει όπου με είχαν κυλέσει, τι είχαμε φάει...

«Άλλοτε πάλι ήθελε να μάθη πόσο μου είχαν κοστίσει
διόφορες έδνιμασιές μου: του άνέφερα τα ποσά, και
τότε ο Αυτοκράτωρ έβαζε τις φωνές και μου έλεγε πως
δεν ήσαν αυτός άνθυπολοχαγός, έκανε πολύ λιγότερα
έξοδα... πως έδειχνόσε σ' ένα στού Ρόζ, ένα λιγύ-
στατήριο της εποχής εκείνης και πως έτωσε πολυ-
τελέστατα αντί δυό φράγκων! Άλλοτε πάλι ήθελε να
του διηγούμαι τις χίλιες δυό μυριάδιες και τα
τασκάματα των άλλων ύπνρητών...

Η αυτοκράτειρα Μαρία Λουίζα

Ο Ναπολέων, γράφοντας για την «Ελβα, άπο-
χαιρέτα τη γυναίκα του και το παιδί του...

Ναπολέων ήταν εξαιρετικά νευρικός. Κατολαμβάνονταν από
πραγματικό πυρετό. Είχε όμως, καμιά φορά και έδωδες στιγμές...
Ο ποιητής Μπελλίμ ήταν γραμματέας του Υπουργού των Στρα-
τιωτικών Κλάσων, και έπήγαγε καμιά φορά στον Κεραμεικό να
λάβη τις διαταγές του Αυτοκράτορος. Ο Ν. πολέων του τις δη-
γύρισε, κατά τη συνήθειά του, έχοντας άφισμένη άνοιχτή πάνω στο
τραπέζι την ταμπακέρα του. Κάποτε, μιά στιγμή που ο Αυτοκράτωρ
του είχε γυρίσει την πλάτη, ο Μπελλίμ βούτηξε το χέρι άστραπιαώς
στην ταμπακέρα και πήρε μιά πρέζα ταμπάνο. Ο Ναπολέων τον
έβλε μέσ στον μεγάλο καθρέφτη, έγύρισε άπότομα και πέρνοντας
την ταμπακέρα την έτεινε στον έμβρόντιο και τρέμοντα γραμμα-
τέα, λέγοντάς του:

— Κρατήστε την... Είναι πολύ μικρή και για τους δυό μας!...
Και σαν να μην είχε συμβεί τίποτε, εξακολουθούσε να διαγο-
ρεύει...

Αφού τελείωσε την πρωινή του έργασία, ο Ναπολέων πήγαινε
να επισκεφθή την Αυτοκράτειρα, σιγοτραγουδιώντας διάφορα λαϊκά
τραγούδια μέ... τρομερές παραφωνίες.
Ο μέγας αυτός στρατηγός δεν είχε διόλου... μουσικό αυτί!

Προς το ύπνρητικό προσωπικό των Άνακτόρων έφερετο πάντοτε
με μεγάλη εύγνεια. Όταν του προσέφεραν κάτι, δεν λημονούσε
παι να εύχαριστήση. Τους θαλαμηπόλους δεν τους καλούσε παρά
με τη λέξη «Κύριε...» Όταν περνούσε απ' έμπρός τους, δεν παρό-
δεσε ποτέ να τους άναπαύοσθον τον χειρισμό τους. Τους μιλούσε
με πάντοτε προσφώνετα και με πολλή καλσύνη. Στους εύνοου-
μένους του μιλούσε πάντοτε στον ένικό, όταν όμως διηρηστέτο
με τους τους μιλούσε σε πληθυντικό. Έπληρη όταν τραβούσε κα-
νείς το αυτί, αυτό ήταν σημείο ιδιαιτέρας εύνοιας.

Την αυτοκράτειρα την εύρισκε συνήθως στο δωμάτιο της τουά-
λετας της, την ώρα που έννούνταν. Έμενε τότε κοντά της για να της
καταψη συντροφιά· έως ότου νυχθή. Δεν έννούνσε όμως να μένη
ήμερα. Διαρκώς την πείραζε και την τοιμλούσε στο λαϊκό και στο
αυτοίλο. Μόλις την έβλεπε να θυμάνη την έπερνε με όρημ στην
αγκαλιά του, την φιλούσε και... συμμιλιονόντουσαν έτσι... Άμέσως
στα γίγριζε στις κυρίες ήγετινής κι' άρχιζε να τους λέη διάφορα
έλας παρσόνια. Συχνά αυτές θυμώναν και του άπαντούσαν τι-
μωμένια. Τότε αυτός έσκαγε στα γέλια, και έα-
νιγριζε τα παρσόνια, με περισσότερο όρεξη από πριν.

Στο φαγητό του, ο Ναπολέων ήταν λιτότατος. Τά
φαγητά που προτιμούσε ήσαν: τά αυγά «ράτια», ή
καλά πασάδια, και το τυρί της παριζιάνας. Για
το δελνιο του — που το σερβιριζόταν στις 6 άκριβώς
— δεν έννοιούσε να χασιμεύση πρσισότερο από
δύο λεπτά της ώρας άκριβώς! Μελις περνούσαν
τα δελνία αυτά λεπτά, ο Ναπολέων σηκωνόταν από
το τραπέζι, άφισοντας την Αυτοκράτειρα και τους άλ-
λους συνδιαιτμόνους να τελειώσουν με την ήσυχία
τους το φαγητό τους.

Τό πρσνμά του διαρκούσε μόλις 8 λεπτά! Τού
το σερβιζαν στις 9 1/2, πάνω σ' ένα τραπέζι, χωρίς
ποσά. Κατά τη διάρκεια των 8 αυτών λεπτών έδεχτο διάφορες
προσκυτώσεις της εποχής, τουτό δέ έθεωρείτο ως μεγίστη τιμή.
Από τους άξιωματικούς του Στρατιωτικού του Οίκου, που τον σερ-
βιζαν, σήνιγρισε φιλικώτατα. Για κάθε φαί που του φέραν, ρω-
τούσε:

— Από ποιά το έφώνισαν;... Πόσο έστειχισε;...
Και αφού του άπαντούσαν, συχνά έλεγε:

— Όταν ήμουν άνθυπολοχαγός ή ζωή ήταν πιά φθνή... Δέ
έχω να έδεύω περισσότερα από τους άλλους... Ισ. Α.

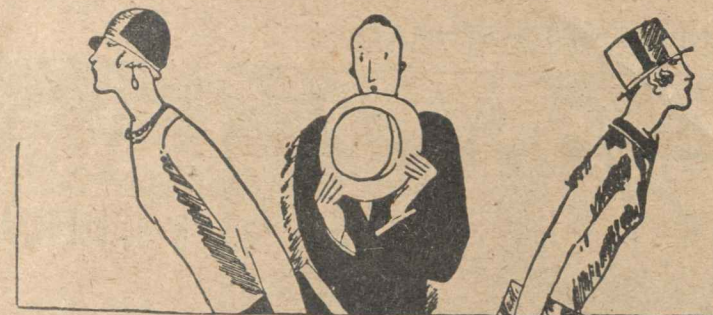
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

Ο Νάων Άχιλλεύς

Ο «Νάων Άχιλλεύς» είναι το άγαλμα με το όποιον ήθέλησε ο
Αλέξ' ν' άντικαταστήση το όρατον άγαλμα του θνησκοντος Ά-
χιλλεύς που εύρίσκετο στο Άχιλλειον. Τό άγαλμα έκεινο το είχε
παραστήσει στην Κέρκυρα στο περικλάς άνακτορό της ή ρωμα-
νική του και άτυγχε αυτοκράτειρα της Αυστρίας Έλισάβετ.
Είπ. ο Κάιζερ όταν άγόρασε το Άχιλλειον δεν ήθελε να βλέπη
ήμερα του μελαγχολικές εικόνες και παρήγγειλε σ' ένα διάσημο Βε-
λγικό γλύπτη το κολοσσιαίον πραγματικό άγαλμα του Όμη-
ρου ήρωος, όχι όμως σε στάσιον θνήσκοντος, άλλα θριαμβεύοντος
καρπύ. Ίδιώτερον χαρακτηριστικόν είναι ότι ο γλύπτης έδωκε στη
καρπύ του Άχιλλεύς την φυσιογνωμία του Γουλιέλμου του Έ-
λβερού, ενός από τους θεμελιωτές του οίκου Χοενζόλερν.

Ένας παπαγάλος που δά δώση... συναυλία

Στη Νάπολη της Ιταλίας ο παπαγάλος του μηχανικού Τζοβάνι
έλατο τραγουδεί ένθρονος απ' άρχης μέχρι τέλους τον φασιστικό
όν. Όταν μάλιστα ο άφεντικός του τον συνοδεύει με το βιολί
και ή ψυχή του με το πιάνο δεν κάνει ούτε το παραμικρό φαστά-
σμα. Ο κώλος του σκέπτεται να έκμεταλλευθή το... τάλαντον
του καλλιτέχνη παπαγάλου του και να δώση σειρά συναυλιών
στον του κοινού.
Μεταφρ. J. W. Chasseaud

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΒΕΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΟΥΛΑΣ ΜΟΥ

Τού G. Crabbe

«Η βέρα της μαννούλας μου φαγώθηκε με τον καιρό,
μά δσο κι' αν φαγώθηκε, μάλαμα είναι καθαρό.
Έρίσας με τους καιμούς ή μάνα μου ή καίμενη,
μά ή άγάπη για τον γέρω της ως τώρα νέα μένει.

ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΚΛΑΜΑΤΑ

Τού Sir William Jones

Γυνή νύ στα γόνατα της μάνας του γυμνέο,
έού, νιογένητο, θρηγεί ούά—οά καίμενο,
και οι δικό σου γέρω σου οε βλέπουν και γελούν.
Αν γίγρις άνθρωπος καλός, άγαπήμιος θά γεργίς
κι' από τον ήπιο της ζωής στον άλλον ήπιο σαν περιγίς
ου θά γελίς γλυκά-γλυκά κι' φίλοι θά θρηγούν.

Μεταφράσεις Δ. Στάη

ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΟΧΤΩΒΡΗ

Τού Φρανσουά Κόππé

Πέφτον την ώρα αυτή την πρωινή
που ξάφνου κοκινίζει ο ήλιος πέρα
τά φύλλα μέσ στη χροσπορινή
άνδρα στ' άσπρόσχημα του άγέρα.

Τό πέσιμο είν' άγρό από τά κλαδιά
και σαν τους είνω βλέμμα άπελπισμένα
έότανε θωρά, βελανδία,
στα φύλλα σου τά κοκκινοβαμένα.

Τά κίτρινα τά φύλλα τά στεγνά
απ' τά κλονόρια πέφτουν τά γυμνά
και θλίψη το χινόπωρο σκορπίζει.

Την πλάση φως θανθό ποτίζει, νά!
Και στον άγέρα λές πως άσπριν
το όρόδιο χυνάρι να χυγίξη.

NOX

Τού Λεόντ ντε Αιλ

Στην πράση βουνοπλαγιά σ' άγία χαρτέζι
τά φοντιώματα τά πλαριά που άνάλασαν λιγίς,
άποκοιμήθηκε άλλο μες στη θορύβη τ' άηδών
και κάποιος άστέρι τον άγρό της θάλασσας χροσώνει.

Πάνω σ' άπάτητες κορφές και γύρω απ' το λαγκάδι
του άγέρα φνισμα ήουγο οβνίει απάτα το βράδι,
τ' άστρο φεγγάρι από νηλά τά μάτια φύλλα λούζει
και σ' ένα δέντρο πένθημα μιά κοκκινοβάγια σκούζει.

Αλλά μακριά στην άμμουδιά το κύμα άναγυλλιάζει
άπελπισμένα μιά φωνή στο βάθος άναστενάζει
κι' ο άγέρας φέρονει μισόφαστος πάνω στα σούρνια άγάλη
από το βάθος άτεταγμένους, τραγούδια απ' τ' άκρογάλη.

Άγιες φωτιές, χαρούμενα τραγούδια πρι οβνιγίτε,
δλνία προακούστα της γής και του ουρανού, άνοήτε
τ' άστρία να ροήγησε με τη λαμπρή θωριά τους
αν είσε τρέτα άπόκοψη γά τράστε κοιτά τους.

Φογές του κόσμου, θάλασσες και δάση άναμμένα,
στίς πικραμένες μέρες μου μιλούσατε με μένα,
έδώζατε τον πόνο μου για πάντα από κοντά μου
και τραγουδάτε άλημεις αλόνια στην καρδιά μου.

Μεταφράσεις Γ. Κοτζιούλα

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ σώματα και τεύχη των Γαλλικών περιοδικών
«Nouvelle Revue Française», «Mercure de France», «Ecrits
Nouveaux» και όποιουδήποτε άλλου φιλολογικού περιοδικού. Α-
γοράζονται επίσης έργα της παλαιότερας και συγχρόνου Γαλλικής
φιλολογίας. Πληροφορίες στα γραφεία μας.

ΤΙ ΑΚΑΘΑΡΤΗ ΓΛΩΣΣΑ....

ΤΙ ΕΧΕΙΣ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ !

ΠΡΟΤΟΥ ΚΟΙΜΗΘΗΣ ΘΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ

ΜΙΑ ΚΟΥΤΑΛΙΑ

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**

Αί μητέρες ὡς ἐνθουμοῦνται πάντοτε ὅτι ἡ **ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ** εἶνε τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὰ παῖδιά των ἰδίᾳ διὰ νὰ ἀποβάλλῃ τοὺς σκώληκας καὶ νὰ θεραπεύῃ τὰς ἐπιμόνους διαρροίας αἵτινες ὀφείλονται εἰς τὴν πολυφαγίαν καὶ εἰς τὰς ζυμώσεις τῶν περιττωμάτων ἅτινα παραμένουσι ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν ἐντέρων.

Εἶνε προτιμωτέρα εἰς κάθε περίπτωσιν, τοῦ ρετσινελαίου καὶ ὅλων τῶν καθαρ-
τικῶν σκευασιῶν.

Ἔχει εὐχάριστον γεῦσιν. Καθαρίζει, ὁρροῖ καὶ ἀπολυμαίνει τὸν στομάχον καὶ τὰ
ἐντερα. Δὲν προκαλεῖ ἀηδίαν, οὔτε φέρει ἐξάντησιν.

Ἀντιπρόσωπος: **ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ**, Εὐριπίδου 6. — **ΑΘΗΝΑΙ**